

ΤΑΝ

ΤΕΥΧΟΣ 5

Ο ΥΠΕΡΧΡΕΜΙΟΣ

ΜΠΟΡΕΙ ΝΑΧΗΣ ΔΙΚΙΟ,
ΑΠΑΝΤΗΣΕ Ο ΗΡΟΣ ΤΟΝ
ΛΙΒΑΔΙΟΝ. ΚΙ ΑΥΤΟΣ Ο-
ΜΟΣ ΝΑΧΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ
ΤΟΝ ΠΑΡΩΜΕ ΑΠ' ΤΑΚΕ
ΡΙΑ ΤΟΥ ΤΖΕΡΟΝΥΜΟ
ΠΟΥ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΤΟΝ ΒΑ-
ΣΑΝΙΣΗ. ΘΑ ΤΟΝ ΠΑ-
ΡΑΔΩΣΩΜΕ ΣΤΟΝ ΣΕΡ-
ΦΗ.
- Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΜΟΥ
ΞΕΧΝΑ ΠΑΛΙ ΤΟ ΚΡΥ-
ΣΑΦΙ! ΕΙΠΕ Ο ΙΝΔΙΑ-
ΝΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΤΟΥ.

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΓΕΡΑΚΙ ΘΑ ΚΑΝΗ ΑΥΤΟ ΠΟΥ
ΘΕΛΕΙ Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΜΟΥ! ΑΠΑΝΤΗΣΕ ΗΡΕ-
ΜΑ Ο ΙΝΔΙΑΝΟΣ ΚΑΙ ΑΡΧΙΣΕ ΝΑ ΣΕΡΝΕΤΑΙ
ΑΘΟΥΡΩΑ ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΙΛΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟ ΜΕΡΟΣ
ΤΟΥ ΦΥΛΑΚΑ ΠΟΥ ΦΡΟΝΟΥ-
ΣΕ ΤΟΝ ΝΤΟΝ.
- ΠΡΟΣΕΚΕ ΨΙΟΥΡΙΣΕ Ο ΜΠΙΛΙ

ΕΧΕΙΣ ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΔΙΚΙΟ,
ΕΙΠΕ Ο ΜΠΙΛΙ. ΘΑ ΤΟΝ ΑΚΟΛΟΥ-
ΘΗΣΩΜΕ ΝΑ ΔΟΥΜΕ ΠΟΥ ΤΑ ΒΑ-
ΖΕΙ. ΞΕΡΕΙΣ ΤΙ ΘΑ ΚΑΝΗΣ!

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΓΕΡΑΚΙ ΗΤΑΝ ΚΑΛΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ.
ΣΕ ΔΥΟ ΛΕΠΤΑ ΕΙΧΕ ΚΑΤΑΦΕΡΕΙ ΤΟΝ ΦΡΟΥΡΟ
ΠΡΙΝ ΠΡΟΛΑΒΗ ΝΑ ΒΓΑΛΗ ΑΧΝΑ.

ΦΤΕΡΩΤΟΙ ΓΙΓΑΝΤΕΣ

Το «Σύμπαν Ι» μαζί με το πλήρωμά του αιχμαλωτίζεται από τους «Φτερωτούς Γίγαντες». Είναι μία άγρια πολεμική φυλή ενός μακρινού πλανήτη που κινείται από άστρους έχοντας πέσει στα χέρια της δεν κατώρθωσε να ξεφύγει.

ΔΙΧΝΑΛΩΤΟΙ

Το «ΣΥΜΠΑΝ Ι» πετάει με ελαττωμένη ταχύτητα πάνω από ένα άγριο τοπίο. "Αν οι άνθρωποι εκείνοι της Γης που ά-

ποτελούν το πλήρωμά του μαζί με το υπερκόσμιο αγόρι τον Τάν (*), έβλεπαν αυτή την εικόνα πριν από έναν μήνα που ακόμα δεν είχαν αφήσει τη Γη, θα έλεγαν πώς έβλεπαν έναν τρομαχτικό εφιάλη.

Κάτω από τα πόδια τους ύψώνονται κάτι θεώρατα θράχια με τρομερά σχήματα που θυμίζουν στους Γήινους απολιθώματα προϊστορικών ζώων σαν εκείνα που υπάρχουν στα μεγάλα Μουσεία της 'Αμερικής.

*) Διάβασε προηγούμενο τεύχος του ΤΑΝ με τον τίτλο «S.O.S. — Η ΓΗ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ!».

Μά ένφ αυτόι έκει μέσα πι-
στεύουν πώς στήν άγρια έρη-
μιά πού άπλώνεται χαμηλά
κάτω άπό τό διαστημόπλοίο.
τους δέν ύπάρχει ζωή, δυό ό-
λοστρόγγυλα μάτια γεμάτα
έκπληξι άλλα και μίσος είναι
καρφωμένα επάνω στο «Σύμ-
παν Ι». Τό παρακολουθούν ά-
γρυπνά άπό τή στιγμή πού
πρωτοφάνηκε πέρα στήν άκρη
του όρίζοντα σαν ένα άσή-
μιαντο, μαύρο σημαδάκι, μέχρι
τώρα πού κοντεύει νά φτάση
σχεδόν στο κέντρον του ού-
ρανού πάνω άπό τό κεφάλι
του "Οντος πού τό παρακολου-
θει.

Τά μάτια αυτά μοιάζουν
σαν γυαλένια και μέσα στις
κατάμαυρες κόρες τους καθρε-
φτίζεται ό θαυμασμός. "Ο
θαυμασμός και ή κακία για
τό πελώριο εκείνο μεταλλικό
πουλι πού γυαλοκοπάει έπι-
βλητικά στις άκτίνες του ή-
λιου του άγνωστου τούτου κό-
σμου.

Τό "Ον, σέρνεται πάνω στα
άγκαθωτά βράχια σαν σαύρα.
Κρύβεται σαν νά φοβάται μή-
πως τόν διακρίνουν άπό τό
Διαστημόπλοιο. Μ' όλο όμως
πού οί κινήσεις του είναι πε-
ρισσότερο κινήσεις σαυροει-
δους, στο σύνολό του μοιάζει
πιό πολύ μέ άνθρωπο. Για
τήν άκρίβεια δέν παραλλάζει
καθόλου άπό έναν άνθρωπο
της Γης αν έξαιρέσης τό ά-
νάστημά του πού, είναι πελώ-
ριο και πλησιάζει τά δυόμισυ
μέτρα. Η στολή μόνο πού φο

ράει είναι παράξενη. Άπό τό
κεφάλι του μέχρι τά πόδια
είναι ντυμένος μέ μιá έφαρ-
μοστή φόρμα πού κολλάει σφι-
χτά στο κορμί του. Πάνω ά-
πο τή φόρμα αυτή ξεπετάγον-
ται δυνατοί μυώνες πού δεί-
χνουν πώς τό πλάσμα εκείνο
πρέπει νά είναι πολύ χειροδύ-
ναμο.

Φοράει ακόμα μιá παράξε-
νη συσκευή πού είναι περασμέ-
νη στους ώμους του και στέ-
κεται π.σω στήν πλάτη του.
Κάτι χοντρές λάμες δένουν
δυό ίσιους μετάλλινους έξονες
πού έξουν στήν κορυφή τους
κάτι έλικες σαν τών άεροπλά-
νων. Άνάμεσα στους δυό αυ-
τούς έλικες ύπάρχει μιá συ-
σκευή πού είναι σκεπασμένη
μ' ένα μεταλλικό κάλυμμα κι
έχει σχήμα άεροδυναμικό.
Στή ζώνη της μέσης του ύ-
πάρχει μιá θήκη και άπ' αυ-
τήν έξέχει ή λαθή μιáς συ-
σκευής πού μοιάζει πολύ μέ
τή λαθή ενός πιστολιού τών
άνθρώπων της Γης.

Τό περιεργό εκείνο πλάσμα
φαίνεται ότι περιμένει τό
«Σύμπαν Ι» νά περάση, γιατί
μόλις γίνεται αυτό παύει νά
κρύβεται κάτω άπό τά άγκα-
θωτά βράχια. Φέρνει τό δεξί
του χέρι στήν πόρπη της ζώ-
νης του πού έχει στρογγυλό
σχήμα και τή στριφογυρίζει
σαν νά ήταν κουμπί ραδιοφώ-
νου. Τότε γίνεται κάτι περιερ-
γο. Ένας σπινθήρας πετά-
γεται άπό τήν άεροδυναμική
συσκευή της πλάτης του και
ταυτόχρονα σχεδόν οί έλικες

πού στέκονται πάνω στους άξονες αρχίζουν να στριφογυρ νάνε με δαιμονισμένη ταχύτητα.

Ξαφνικά, τὰ πόδια του "Ον τος εκείνου παύουν να άκουμπάνε κάτω στη Γη και άνυψώνεται στον άέρα σιγά - σιγά! Με άπλές κινήσεις του κορμιού του καταφέρνει και άλλάζει διευθύνσεις στον άέρα και κατευθύνεται προς τὰ εκεί που θέλει αυτός. Φέρνει τὸ δεξί του χέρι στην πόρπη της ζώνης του άλλη μιá φορά και τής δίνει μιá δεύτερη στροφή. "Ένας άκόμα σπινθήρας σκάει πίσω στη ράχη του και ή συσκευή που ύπάρχει εκεί πάνω άφήνει ένα ανάλαφρο βούϊσμα. Τὸ "Ον άποκτá καταπληκτική ταχύτητα και σκίζει τήν άπόσταση σαν πραγματικό άεροπλάνο.

Με τις κινήσεις πάντοτε του κορμιού του, περνάει πάνω άπά πελώρια θράχια και πάνω άπό πεδιάδες γεμάτες άπό μιá παράξενη, κάτασπρη άμμο. "Η ταχύτης του είναι καταπληκτική. Τὸ παράδοξο έναέριο αυτό ταξεΐδι του δέν κρατάει περισσότερο άπό πέντε λεπτά της ώρας. Τὸ "Ον, φτάνει σέ μιá πολιτεία. Είναι χτισμένη μες στη μέση μιáς μικρής κοιλάδας που δλόγυρά της ύψώνονται τρομερά βράχια και γι' αυτό δέ μπορεί κανείς να τή διακρίνη άπό μακριά. Τά κτίρια της είναι ψηλά και όρθογώνια σαν τούς ούρανοξύστες της Νέας Υόρ-

κης. Τὸ "Ον χωρίς κανέα διασταγμά διευθύνεται προς τὸ κέντρο της πόλεως αυτής. "Όσο ζυγώνει, τόσο άρχίζει να άνακατεύεται με άλλα παρόμοια πλάσματα που έχουν κι' εκείνα στους ώμους τους τέτοιες συσκευές. Φτερουγίζουν προς διάφορες κατευθύνσεις πάνω άπό έκενη τήν πόλι και φαίνονται όλοι βιαστικοί, σαν να πρόκειται να συμβή κάτι σπουδαίο σ' έκείνο τὸ μέρος.

Τὸ πλάσμα που έχει ξεκινήσει άπό μακριά, άπό κει που πέρασε τὸ «Σύμπαν Ι» για να φτάση ως έτούτη τήν πολιτεία, δέν άλλάζει καθόλου τήν κατεύθυνσί του. Μόνο φέρνει για μιá φορά άκόμα τὸ δεξί του χέρι στην πόρπη της ζώνης του και τή στριφογυρίζει. "Αμέσως ή ταχύτης του λιγοστεύει και άρχίζει να χαμηλώνη. Πέφτει μπροστά στην μεγαλόπρεπη πύλη ενός τεράστιου κτιρίου. "Έξω άπ' αυτή τήν πύλη στέκουν δυό φρουροί. Είναι δυό πλάσματα σαν κι' αυτόν, μόνο που δέν έχουν συσκευές στους ώμους των.

Αυτός που έρχεται άπό μακριά και τούς φωνάζει. "Εκείνοι του κάνουν τόπο να περάση. Μπαίνει στο πελώριο κτίριο και τρέχει στους διαδρόμους του. Χώνεται σέ έναν άνελκυστήρα και άνεβαίνει δέκα πατώματα. Βγαίνει έξω και γίνεται δεκτός άπό δυό άλλους ανθρώπους σαν κι' αυτόν που κι' εκείνοι δέν έχουν πτητικές συσκευές στην

πλάτη τους. Ἀλλάζουν πάλι μερικά λόγια. Ἡ γλῶσσα τους εἶναι κοφτὴ σὰν νὰ μὴν ἔχη συλλαβὲς ἀλλὰ μόνο φθόγγους. Οἱ δύο φρουροὶ ἀνοίγουν μιὰ πελώρια πόρτα πού βρίσκεται μπροστά τους κλειστή. Ὁ ἓνας τους κάτι φωνάζει μὲ δυνατὴ φωνή. Ἐκεῖνος πού ἔρχεται ἀπὸ μακριὰ προχωρεῖ μέσα στὴν ἀπέραντη αἴθουσα πού βρίσκεται πίσω ἀπὸ μιὰ μεγάλη πόρτα. Σ' ὄλον ἐκεῖνον τὸν πελώριο θάλαμο δὲν ὑπάρχει παρὰ μόνο ἓνα πλάσμα. Δὲν παραλλάζει κι' αὐτὸ ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα πλάσματα πού ζοῦν στὴν πολιτεία αὐτή, μόνο πού ἡ φορεσιά του εἶναι στολισμένη μὲ πολύχρωμα μεταλλάκια πού κρέμονται ἀπὸ τὸν λαιμό, ἀπὸ τὰ μανίκια κι' ἀπὸ τὸ στήθος του. Στὸ κεφάλι του φορᾶει μιὰ ἀστραφτερὴ περικεφαλαία. Τὰ πάντα γυαλοκοπᾶνε καὶ πετοῦν χρωματιστὲς λάμπεις πάνω σ' ἐκεῖνο τὸ πλάσμα.

Αὐτὸς πού ἔχει ἔρθει ἀπὸ μακριὰ σκύβει μπροστά στὸν στολισμένο ἄνθρωπο. Κάτι τοῦ λέει βιαστικὰ καὶ κρατᾶει πάντοτε τὸ κεφάλι του σκυφτό. Ὁ ἄλλος ταραίζεται. Τὰ μάτια του πετοῦν ἀστραπές. Τρέχει σ' ἓνα παράθυρο ἀπὸ τίς δεκάδες πού ὑπάρχουν ὀλόγυρα καὶ κυττάζει πρὸς τὸν οὐρανό. Δὲν μπορεῖ ὁμῶς νὰ διακρίνῃ ἐκεῖνο πού θέλει. Ξαναγυρίζει μέσα καὶ χτυπάει μὲ δύναμι τὰ χέρια του. Ἡ πελώρια πόρτα τῆς αἴθου-

σας ἀνοίγει καὶ ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς φρουροὺς του μπαίνει καὶ στέκει ἀκίνητος σὰν νὰ περιμένῃ διαταγές. Τὸ πλάσμα μὲ τὰ στολιδία κάτι φωνάζει μὲ δυνατὴ φωνή καὶ νευρικές κινήσεις.

Βγαίνουν ὅλοι μὲ βιαστικὰ βήματα καὶ χώνονται στὸν ἀνεκυστήρα. Κατεβαίνουν σὸ ἰσόγειο. Ὁ φρουρὸς ἀνοίγει μιὰ πόρτα καὶ μπαίνει σ' ἓναν θάλαμο πού βρίσκονται μαζεμένοι πολλοὶ ὁμοίοι του. Φωνάζει κάτι καὶ ὅλοι ἐκεῖνο πετιῶνται ὄρθιοι. Βγαίνουν ἔξω μαζί του καὶ τρέχουν ἀνάμεσα στοὺς διαδρόμους. Φθάνουν σ' ἓνα ἄλλο διαμέρισμα ὅπου στοὺς τοίχους τοῦ κρέμονται κάτι πτητικές συσκευές ὅμοιες μ' ἐκεῖνες πού φορᾶει στὴν πλάτη του ὁ ἀγγελιοφόρος. Μὲ γρήγορες κινήσεις ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι φοροῦν ἀπὸ μιὰ ὁ καθένας στὴν πλάτη του. Ὑστερα τρέχουν πάλι ἔξω κι' ἀπ' αὐτὸ τὸ διαμέρισμα. Μπαίνουν σ' ἓνα ἄλλο καὶ φοροῦν στὴ μέση τους μιὰ ζώνη μέσα στὴν ὅποια ὑπάρχει ἐκεῖνη ἢ παράξενη συσκευὴ πού ἡ λαβὴ τῆς μοιάζει μὲ τὴ λαβὴ ἑνὸς πιστολιοῦ.

Βγαίνουν μετὰ ὅλοι μαζί πάλι καὶ παρατάσσονται ἔξω ἀπὸ τὸ τεράστιο οἰκοδόμημα. Εἶναι ὅλοι τους ψηλοὶ κοντὰ δυόμισο μέτρα. Εἶναι πάνω—κάτω ἑκατό. Ἐνας ἀπ' ὅλους αὐτοὺς μπαίνει μπροστά στὴν παράταξι μαζί μὲ τὸν ἀγγελιοφόρο. Σηκώνει τὸ χέρι του

καί γυρίζει την πόρπη της ζώνης του. Το ίδιο κάνουν ταυτόχρονα, σχεδόν και όλοι οι άλλοι. "Ενας δυνατός βόμβος υψώνεται στον αέρα. Την άλλη στιγμή οι έκατό γίγαντες ξεκολλάνε κάτω από τη γή και πετούν προς τον ουρανό. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα βρσκονται πολλά μίτρα πιο πάνω από το ψηλότερο κτίριο της μεγαλόπρεπης και άγριας πολιτείας. Τότε δίνουν και δεύτερη στροφή στην πόρπη της ζώνης τους και η ταχύτητα τους αυξάνει απότομα και γίνεται λιγγωώδης.

Οι «φτερωτοί γίγαντες» αφήνουν πίσω τους την κοιλιά που είναι χτισμένη ή εωληά τους και παίρνουν την κατεύθυνση που είχε πάρει και το «Σύμπαν Ι» πριν από λίγη ώρα.

Το μεγάλο διαστημόπλοιο των ανθρώπων της Γης πηγαίνει με ελαττωμένη την ταχύτητα μέσα στον άγνωστο αυτούτον κόσμο γιατί φάχνει να βρή μέρος να προσγειωθεί. Αυτή είναι η αίτια που τα φτερωτά πλάσματα έπύτου του πλανήτη δεν άργούν να το φτάσουν.

Ο άγγελιοφόρος και ο άλλος που πηγαίνουν μπροστά-μπροστά στο σμήνος το βλέπουν πρώτοι και σηκώνουν το χέρι δείχνοντάς το.

Τότε γίνεται κάτι περίεργο. Οι γίγαντες εκείνοι αφήνουν μιχ τρομερή κραυγή και χύνονται δλόισα προς το διαστημόπλοιο. "Όταν φτάνουν

«Οι «φτερωτοί γίγαντες» χόθηκαν σαν γεράκια πάνω στο «Σύμπαν Ι»

πολύ κοντά του τότε σκορπίζονται προς όλες τις κατευθύνσεις σχηματίζοντας έναν πελώριο κύκλο γύρω του. Σιγισιγά ο κύκλος αυτός στενεύει. Οι γιγαντόσωμοι ιπτάμενοι άνθρωποι σφίγγουν σ' έναν αδιάσπαστο κλοιό το «Σύμπαν Ι». Και όταν πιά το έχουν ζυγώσει πάρα πολύ, τραβούν από τις θήκες της μέσης τους τα αντικείμενα εκείνα που μοιάζουν με πιστόλια. Οι πιό τολμηροί από τους ανθρώπους εκείνους, έχουν κιόλας πατή-

σει με τὰ γυμνά πόδια τους ἐπάνω στο Διαστημόπλοιο, πού φαίνεται νά διασχίζει ἀκόμα ἐντελῶς ἀνύποπτο τὴν ἀπόστασι...

ΤΟ «ΣΥΜΠΑΝ Ι» ταξιδεύει ἀνύποπτο γιὰ ὅσα συμβαίνουν γύρω του. Μέσα σ' αὐτὸ βρῖσκονται καὶ οἱ πέντε γνωστοί μας ἀστροναῦτες. Ὁ Τάν, τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι μετὰ τις καταπληκτικὲς ἰκανότητες ὁ Τζόε Μάρτιν, ὁ ὁμοσπονδιακὸς Πράκτωρ τῆς "Ἐφ Μπι" Ἀϊ, ὁ Τζίπου, ὁ διαβολεμένος ἀραπάκος, ἡ Ντάινα, ἡ μηνηστή τοῦ Τζόε καὶ ἡ νεαρὴ ἑλληνοπούλα ἡ Ρένα πού εἶναι ἐξαδέλφη τῆς Ντάινας καὶ ἐμπλεξε ἐντελῶς ἀναπάντεχα σ' ἐκείνη τὴν τρομερὴ περιπέτεια, γιὰ νά γίνη στο τέλος ἀχώριστη σύντροφος τῶν ἄλλων.

Ὁ Τάν δείχνει στὸν Τζόε τὴν λειτουργία τῶν διαφόρων μηχανημάτων τῆς ρουκέτας. Ἐπειδὴ γιὰ τὴν ὥρα εἶναι ὁ μόνος πού ξέρει τοὺς δύσκολους χειρισμοὺς πού χρειάζονται γιὰ νά ὀδηγηθῆ τὸ σκάφος τοῦ Διαστήματος, θέλει νά μάθῃ καὶ τὸν Τζόε νά τὸ διευθύνῃ γιατί κάποτε αὐτὸς μπορεῖ νὰ λείψῃ ἢ νὰ πάθῃ

κάτι ὅποτε τὸ «Σύμπαν Ι» θὰ μείνῃ ἀκυβέρνητο.

Μέσα στο διαστημόπλοιο τοὺς ὑπάρχουν καὶ πολλὰ μηχανήματα νέα καθὼς καὶ ἀφάνταστες τελειοποιήσεις τῶν παλαιῶν. Ὅλ' αὐτὰ ἔχουν γίνῃ ἀπὸ τοὺς μηχανικοὺς τοῦ πλανήτη Μόθ. Οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ γιὰ νά εὐχαριστήσουν τὸν Τάν πού μετὰ τὴ βοήθειά του ἔδωσε τὴ νίκη στο βασιλιά τους τελειοποίησαν τὸ «Σύμπαν Ι» μετὰ τις ἀπειρες τεχνικὲς γνώσεις τοὺς ἔτσι, πού τὸ σκάφος αὐτὸ ἔγινε ἕνα ὑπερτέλειο διαστημόπλοιο, πού μπορούσε νά ταξιδέψῃ καὶ στοὺς ἔξω ἀπὸ τὸν Γαλαξία κόσμους. Τὸ ταξίδι ἐποῦτο πού κάνουν τώρα πάνω ἀπὸ τὸν ἀγνωστον αὐτὸν κόσμο εἶναι τὸ πρῶτο δοκιμαστικὸ ταξίδι τοῦ «Σύμπαν Ι» μετὰ τις ἐπιδιορθώσεις πού τοῦ ἔγιναν. Ὅλα τὰ μηχανήματά του λειτουργοῦν θαυμάσια. Ὁ Τζόε Μάρτιν εἶναι ἕνας ὑπεροχὸς μαθητὴς πού μετὰ τὴν πρώτη μαθαίνει ὅλα ἐκείνα πού τοῦ δείχνει ὁ Τάν. Μαζὶ μ' αὐτὸν παρακολουθοῦν τὰ μαθήματα καὶ οἱ κοπέλλες. Ἡ μικρὴ ἑλληνοπούλα ἡ Ρένα λέει πὼς δὲν εἶναι κακὸ καὶ οἱ πέντε ἐπιβάτες μιὰς διαπλανητικῆς ρουκέτας νά μποροῦν ὅλοι νά τὴν ὀδηγήσουν. Ὁ Τζίπου εἶναι ἐντελῶς σύμφωνος μαζί της. Ἀνακατεύεται μὲς στὰ ὅλα καὶ γκριλιάζει ὅταν δὲν τὸν ἀφήνουν νά κρατήσῃ λίγο τὸ τιμόνι — γιατί τώρα πού βρίσκονται

μέσα στον ατμοσφαιρικό αέρα το «Σύμπαν Ι» οδηγείται σαν ένα κανονικό αεροπλάνο με πηδάλιο.

—Μάσα Τάν, πρέπει αφήσεις μικρό Τζίπους, μάθεις πιλότος! φωνάζει. Μάσα Τάν μπορεί ξαφνικά έρθεις όρεξεις γίνεις φάντασμα, χάθεις από μπροστά όλους έμας! Τι γίνη τότε Μάσα Τάν; Πρέπει Τζίπους σπουδαίος πιλότος! Άρπάξεις τιμόνι, προσγειώσης άμέσως! Άλλοιώς πάει «Σύμπαν Ι»! Πάει και Τζίπους και μίς Ντάϊνα και μίς Ρένα!

—Ένοια σου, Τζίπου! τοῦ λέει ή τελευταία αυτή γελαστά. "Αν φύγη ό Τάν θα ξέρη ό... Μάσα Τζόε να οδηγήση τη ρουκέτα μας. "Όσο για τον Μάσα Τάν, δέν τό συνηθίζει να γίνεται φάντασμα στα καλά καθούμενα! Πρέπει να ύπάρχη λόγος και ανάγκη για να εξαφανιστή από μπροστά μας και πιό πριν θα μάς ειδοποιήση!

—Καλό είναι ξέρεις Τζίπους πιλότος! επιμένει ό άραπάκος, Τζίπους δέν έχεις έμπιστοσύνη. Μάσα Τάν γίνεσαι Μάσα Φάντασμα. Μάσα Τάν ξαφνικά Μάσα άερας! Τζίπους πρέπει ξέρεις προσγειώσης «Σύμπαν Ι»!

—Καλά, καλά!, λέει ό Τζόε Μάρτιν συμβιβαστικά για να καθησυχάση τον μικρό φίλο του. Θα σε μάθη κι' έσένα ό Τάν να πιλοτάρης, Τζίπου. Θα σε κάνη έναν σπουδαίον πιλότο και όταν φιάξωμε πολ

ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ
ΤΟ 7ο ΤΕΥΧΟΣ ΜΑΣ:

ΕΞΩΚΟΣΜΗ ΑΡΑΧΝΗ

Είναι το καταπληκτικότερο, διαπλανητικό θαῦμα και μαζί του στο ίδιο τεύχος ή

ΜΕΓΑΛΗ
ΕΞΟΡΜΗΣΗ ΜΑΣ!

●
Θ' αφήση πραγματικά έποχή.

λές ρουκέτες σαν το «Σύμπαν Ι» στη Γη, θα έχης και μεγαλώσει και θα σου δώσουν μια να την οδηγής μόνος σου!

Ό Τζίπου χοροπηδάει μέχρι την όροφή του «Σύμπαν Ι» από τη χαρά του.

—Ω, αλήθεια, Μάσα Τζόε; φωνάζει γεμάτος εὔτυχια και τα χάντρινα ματάκια του αρχίζουν να στριφογυρίζουν σαν ροδέλλες κατά τη συνήθειά τους.

—Και βέβαια αλήθεια! Και μάλιστα σου δίνει τον λόγο του να μην ξαναχαθή μπροστά από τα μάτια σου χωρίς να σε προειδοποιήση ώστε να μην έχης πιό κανέναν φόβο.

—Ω, αλήθεια, Μάσα Τάν; ξεφωνίζει ό άραπάκος χοροπηδώντας πάλι και γυρνών-

τας προς τὸ μέρος τοῦ ὑπερκόσμου ἀγοριοῦ. Ἀλήθεια δὲν ξαναγίνεις Μάσα Φάντασμα καὶ δὲν... δὲν... δὲν...

Ἡ γλῶσσα του κολλᾷ ἐπάνω σ' αὐτὴ τῆ λέξι. Τὰ μάτια του γουρλώνουν περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του ἀρχίζουν νὰ τρέμουν σὰν ξεκάρφωτα καλάμια. Ἀνοιγοκλείνει τὸ πεταχτό του στόμα γιὰ νὰ μιλήσῃ μὰ δὲν βγαίνει οὔτε ἄχνια ἀπὸ ἐκεῖ μέσα.

Ὁ Τζόε Μάρτιν τὸν κυττάζει ἀνήσυχος.

—Τί ἔπαθες; τὸν ρωτᾷ παραξενεμένος.

Ὁ Τζίπου προσπαθεῖ τοῦ κάκου νὰ ἀπαντήσῃ. Ἡ γλῶσσα του ἔχει κολλήσῃ γιὰ τὰ καλά. Στὰ τελευταία καταφύρει καὶ σηκώνει τὸ χέρι του γιὰ νὰ δείξῃ μὲ τὸ δάχτυλό του πίσω ἀπὸ τὴ ράχι τοῦ Τζόε.

Ὁ πράκτωρ τῆς "Εφ Μπι" Αἰ καὶ τὰ δυὸ κορίτσια γυρνοῦν καὶ κυττάζουν πρὸς τὰ ἐκεῖ ποῦ δείχνει ὁ ἀρσάκος.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Οἱ ἀναγνώστες τοῦ ΤΑΝ νὰ προσέχουν τὴν ὥρα ποῦ ἀγοράζουν τὸ τεῦχος ἂν περιέχει τὴν ἐγχρωμὴ εἰκόνα τῆς «Πινაკοθήκης». Ἡ εἰκόνα αὐτὴ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΤΕΥΧΗ.

Μὲ τρομερὴ ἔκπληξι ἀνακαλύπτουν πῶς ὁ Τάν ποῦ πρὶν μιὰ μόλις στιγμὴ ἔστεκε σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο καὶ κουβένταζε μαζί τους δὲν εἶναι τώρα ἐκεῖ. Καὶ δὲν εἶναι πουθενά ἄλλοῦ μέσα στὴ ρομφίτα!

ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ τους ἔκπληξι ἀκολουθεῖ καὶ δεύτερη ποῦ εἶναι πολὺ περισσότερο ὀδυνηρὴ: Γάνω στὸ κυκλικὸ κρυστάλλο ποῦ ὀσχεπάζει τὸν θάλαμο διακυβερνήσεως τοῦ «Σύμπαν

1», κάνουν ξαφνικὰ τὴν ἐμφάνισί τους κάτι "ὄντα! Εἶναι μερικοὶ ἀνθρωπόμορφοι γίγαντες ποῦ τὸ ὕψος ὀλοιών τους ἀγγίζει τὰ δυόμισα μέτρα. Πατοῦν πάνω στὸ διαστημόπλοιο τους σὰν τὸ τελευταῖο αὐτὸ νὰ βρίσκεται ἀκουμπισμένο στὴ γῆ καὶ ὄχι νὰ πετᾷ στὸν σῆρα. Στις πλάτες τους ὑπάρχουν περίεργες συσκευὲς ποῦ οἱ γῆνοι δὲν προλαβαίνουν νὰ τὶς καταλάβουν. Οἱ γίγαντες αὐτοὶ κρατοῦν στὰ χέρια τους κάτι γυαλιστερά ἀντικείμενα ποῦ μοιάζουν σὰν πιστόλια. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς στρέφει τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ καταπάνω στὸ κρυστάλλο τοῦ θαλάμου κυβερνήσεως. Μιὰ κόκκινη ἀκτίνα βγαίνει ἀπὸ τὴν κόρυφή τοῦ ὀ-

πλου αυτού και τότε το κρύσταλλο αρχίζει να λιώνει και να χύνεται σαν νερό στο σημείο που το αγγίζει ή ακτίνες!

Μια πελώρια τρύπα σχηματίζεται εκεί πάνω και μέσα απ' αυτήν τα "Όντα εκείνα αρχίζουν να πηδούν ένα - ένα μέσα στο σκάφος.

Ο Τζόε είναι ο μόνος που μπορεί να φέρει κάποιαν αντίσταση αν και φαίνεται πως οι επιδρομείς τους είναι πολύ δυνατότεροι απ' αυτόν γιατί ο χαμηλότερός τους τον περνάει έναμυση κεφάλι στο ύψος. Εκτός αυτού είναι και πολύ περισσότεροι και όσο πάει πηδούν και καινούργιοι έρχονται μέσα.

Ο Τζόε σκέπτεται να τραβήξει το πιστόλι του και να πουλήσει άκριβα το τομάρι του. Γρήγορα όμως συλλογίζεται πως αυτό θα είναι άνοητο. Το πολύ - πολύ να προλάβει να σκοτώσει κανα - δυό από τους αντιπάλους του. Μετά οι ύπόλοιποι θα τον σκοτώσουν και ύστερα θα πιάνουν τις δυό κοπέλλες και τον Τζίπυ. Καλύτερα λοιπόν είναι να μείνει κι' αυτός ζωντανός για να μπορέσει αργότερα να βοηθήσει τους συντρόφους του, αν του δοθεί και μια καλύτερη ευκαιρία.

Μ' αυτές τις σκέψεις δεν φέρνει αντίσταση.

Οι γίγαντες όρμουν υπάνω τους και τους αρπάζουν στα στιβαρά μπράτσα τους. Τα χοντρά δάχτυλά τους χώνονται στην τρυφερή σάρκα των δύο

«Καθώς όρμωσαν κάθετα προς τη γη, ο Τζίπυ ούρλιαξε σα γεουρονόπουλο που το σφάζουν».

κοριτσιών που νοιώθουν τρομερό πόνο. Σφίγγουν ζυμωτά δόντια τους για να μη φωνάξουν. Ο Τζίπυ που δεν παραενδιαφέρεται για την αξιοπρέπειά του, στριγγλίζει σαν γεουρονόπουλο. Τινάζει τα ποδαρέκια του πέριξ εσθής και προσπαθεί να τους ξεφύγει, χω

ρίς φυσικά να καταφέρει τίποτε περισσότερο από το να ποινάη ο ίδιος πιδ πολύ μέσα στα χέρια τών γιγάντων εκείνων.

Οι τελευταίοι μόλις αιχμαλωτίζουν τους ανθρώπους της Γης ξαναθαίνουν έξω από την τρύπα που έχουν ανοίξει στο έξωτερικό κρύσταλλο του «Σύμπαν Ι». Μαζί τους σέρνουν και τους τέσσερις γήινους που καθώς βλέπουν χιλιάδες μέτρα κάτω από τα πέδια τους τα τρομερά βράχια του άγνωστου πλανήτη, νοιώθουν το αίμα να παγώνει στις φλέβες τους. Ο Τζίπυ τσιρίζει τόσο δυνατά που δεν του έχει δοθεί ποτέ άλλη φορά στη ζωή του η ευκαιρία να τσιρίξει!

Όστόσο οι παράξενοι αγριάνθρωποι δεν δίνουν καμιά προσοχή στις φωνές του. Μ' ένα μικρό πηδημάκι βρίσκονται στο κενό, άφου στο μεταξύ έχουν βάλει μπρός τις συσκευές τους γυρνώντας την πόρπη της ζώνης τους. Πετούν προς την πολιτεία τους κρατώντας στα χέρια τους αιχμαλώτους των. Μοιάζουν με πελώρια έντομα που πηγαίνουν τη λεία τους στη φωλιά τους.

Ο φουκαράς ο Τζίπυ, καθώς χαμηλώνουν προς το ξδσφος αυτοί που τον κρατούν, δεν παύει να στριγγίλει ούτε στιγμή. Νομίζει πως πέφτει για να τσακιστή κάτω στ' βράνια. Δεν μπορεί ποτέ να χωρέση το μυαλό του πως εί-

είναι δυνατόν να πετάη έτσι στον άερα σαν πουλί, χωρίς να βρίσκεται τουλάχιστον μέσα σ' ένα σκάφος όπως είναι το «Σύμπαν Ι» ή όπως ήταν τα Διαστημόπλοια του Στόν.

Στό μεταξύ αυτό, το σκάφος του Διαστήματος τών ανθρώπων της Γης έχει χάσει την ευθεία του. Η μύτη του έχει γύρει μπροστά κι' έχει αρχίσει να πέφτη κάθετα προς τη Γη. Η ταχύτης του όσο πηγαίνει και δυναμώνει. Σφυρίζει σαν δαιμονισμένο και τίποτα δεν φαίνεται πια ικανό να το γλυτώση από την καταστροφή.

Οι φτερωτοί γίγαντες φεύγουν προς την αντίθετη κατεύθυνση από κείνη που πηγαίνει να τσακιστή το «Σύμπαν Ι». Φεύγουν με πολύ μεγάλη ταχύτητα. Η απόστασις ανάμεσα σ' αυτούς και το γιγάντιο σκάφος μεγαλώνει με καταπληκτική ταχύτητα. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα το «Σύμπαν Ι» φαίνεται σαν ένα μικρό σημαδάκι πάνω από τα αιχμηρά βουνά του άγνωστου κόσμου.

Ο Τζόε μ' όλο που βρίσκεται σε δραματική θέσι γυρίζει το κεφάλι του και κυττάζει προς το μέρος του. Στα μάτια του φεγγίζει πάντα κάποια έλπίδα πως θα δη εξαφνικά το «Σύμπαν Ι» να σταματάη τον δρόμο του προς τη συντριβή και ν' αρχίση να ανεβαίνει και πάλι στον ούρανό. Έχει τις έλπίδες του στο υπερκόσμιο άγורי τόν Τάν που

για να εξαφανισθῆ ἔτσι δὲ ἀπροειδοποίητα μέσα σὲ μιὰ στιγμή, σημαίνει πῶς πρόλαβε καὶ εἶδε πρῶτος ἐκεῖνα τὰ ἀνθρωπόμορφα τέρατα ποὺ κύκλωναν ἀπὸ τὸν ἄερα τὸ σκάφος τους. Ἦκεῖνος ὅπως εἶχε **ἐξαφανισθῆ** ἔτσι θὰ μπορούσε καὶ νὰ ξανα-υλοποιηθῆ μέσα στὴ ρουκέτα τους καὶ νὰ τῆ σώση ἀπὸ τὸν ὄλεθρο. Ὅσο ὅμως καὶ ἂν κυττάξῃ δὲν βλέπει ἐκεῖνο ποὺ περιμένει.

Τὸ «Σύμπαν Ι» χαμηλώνει, χαμηλώνει, φτάνει πάνω ἀπὸ τὰ κατακόρυφα βράχια τοῦ ἀγνωστοῦ πλανήτη καὶ τελικὰ χάνεται πίσω ἀπὸ αὐτὰ καὶ δὲν ξαναφαίνεται πιά.

Ἐνα μαῦρο χέρι σφίγγει μὲ δύναμι τὴν ψυχὴ τοῦ γενναίου Τζόε Μάρτιν. Δίχως νὰ τὸ θέλῃ ἀνατριχιάζει ὀλόκληρος. Δὲν ἔχει πιὰ καὶ τόση σημασία ἢ αἰχμαλωσία τους. Ἀκόμα καὶ νὰ καταφέρουν νὰ ξεφύγουν ζωντανοὶ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν τρομερῶν ἐκείνων ὄντων, δὲν θὰ μπορέσουν ποτέ πιά νὰ δραπετεύσουν ἀπὸ τὸν ἄγριο καὶ ἀφιλόξενο ἐτοῦτον τόπο ποὺ τοὺς ἔχει ρίξει ἢ κακὴ τους μοῖρα.

Ἡ Ντάινα ἔχει λιποθυμήσει μέσα στὰ χέρια τοῦ γίγαντα ποὺ τὴν κρατάει. Ἡ Ρένα ἔχει γυρίσει τὸ κεφάλι τῆς πρὸς τὰ πίσω καὶ κυττάζει κι' αὐτὴ κατὰ τὸ μέρος ποὺ χάθηκε τὸ «Σύμπαν Ι». Μέσα στὴν καρδιά τῆς γενναίας ἑλληνοπούλας ὑπάρχει ἡ εἰκόνα τοῦ Τὰν καὶ ἡ πίστις πῶς τὸ ὑπέροχο ἀγόρι θὰ κἀνῃ δ-

πωσδήποτε κάτι για νὰ τοὺς βγάλῃ ὅλους ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσία τους.

Ὅσο για τὸν φουκαρᾶ τὸν Τζίπσυ, αὐτὸς δὲν παύει νὰ στριγγλίζῃ συνεχῶς σὰν γουρουνάκι ποὺ τὸ πᾶνε για σφάξιμο. Τινάζει χέρια καὶ πόδια πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις προσπαθῶντας νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ γίγαντα ποὺ τὸν κρατάει. Τόσος εἶναι ὁ τρόμος του ποὺ δὲν σκέπτεται πῶς ἂν τελικὰ καταφέρῃ καὶ ξεφύγῃ μ' ὅλα τὰ τινάγματα του, ἐκεῖνο ποὺ θὰ κερδίσει ἀπ' αὐτὸ θᾶναι νὰ πέσῃ καὶ νὰ τσακισθῆ στὰ βράχια τοῦ ἀγνωστοῦ πλανήτη ἀπὸ χιλιάδες ἢ ἑκατοντάδες μέτρα ψηλά. Εὐτυχῶς ὁ γίγαντας ἔχει τόση δύναμι ποὺ δὲν φαίνεται νὰ ὑπολογίξῃ καθόλου τὴν ἀντίσταση τοῦ ἀραπακού.

Οἱ φτερωτοὶ γίγαντες ἀκολουθοῦν πάντοτε μιὰ κατεύθυνσι. Βρίσκονται τώρα πάνω ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἔρημο σκεπασμένη μὲ μιὰ παράξενη, κατάλευκη ἄμμο καὶ μπροστὰ τους φαίνονται νῶοχωνταί πρὸς τὸ μέρος τους κάτι θεῶρατα, κατακόρυφα βράχια. Σὲ λίγο κερδίζουν ὕψος καὶ ἀρχίζουν νὰ περνοῦν πάνω ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ βράχια. Ἡ ἔκπληξις τῶν ἀνθρώπων τῆς Γῆς στὸ θέαμα ποὺ ἀντικρῦζουν εἶναι τόση ποὺ ἀκόμα κι' ὁ Τζίπσυ ξεχνάει για μιὰ στιγμή τὴ δυστυχία του, παύει νὰ σκούζῃ σὰν γουρουνόπουλο καὶ καρφώνει τὰ διάπλατα ἀνοιγμένα ματάκια του πάνω στὴ με-

γαλόπρεπη πολίτε·α που πλησιάζουν καθώς χαμηλώνουν όλοένα προς τὸ μέρος της.

Σὲ λίγο ἔχουν φτάσει ἀπὸ πάνω της. Κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους ὑψώνονται πελώρια οἰκοδομήματα ποὺ μοιάζουν μὲ οὐράνοξυστές. Ὁ Τζῆπου γυρίζει καὶ βλέποντας πὼς ὁ Τζόε βρίσκεται δίπλα του, ξεφωνίζει μὲ χαρὰ:

—Μάσα Τζόε! Νέα Ὑόρκη! Σάθηκες ὄλοι ἔμεϊς, Μάσα Τζόε!

Δὲν προλαβαίνει νὰ πῆ περισσότερα γιατί ὁ γίγαντας ποὺ τὸν κρατᾶ στὰ χέρια του παίρνει μιὰ ἀπότομη βουτιά πρὸς τὰ κάτω. Ὁ Τζῆπου γουρλώνει τὰ ματάκια του ἀκόμα πιὸ πολὺ καὶ ἀρχίζει κάλι... τῆ... σειρήνα του!

Οἱ φτερωτοὶ γίγαντες κατευθύνονται πρὸς τὸ πανώηλο κτίριο ποὺ φαίνεται πὼς εἶναι ἡ κατοικία τοῦ ἀρχηγοῦ ἢ βασιλιά τους — κανεὶς δὲν ξέρει ἀκόμα πιὸ μπορεῖ νὰ εἶναι τὸ πολίτευμα ποὺ ἔχουν.

ΤΟΥΣ ΛΑΗΓΟΥΝ στὴν πελώρια αἴθουσα τοῦ παλατιοῦ ποὺ βρίσκεται ὁ ψηλὸσωμος γίγαντας μὲ τὴ φανταχτερὴ στολή τὴν στολισμένη μὲ πολὺ χρομὰ μεταλλάκια ποὺ κρέμονται ἀπὸ παντοῦ ἐπάνω του σὲν περιδέραια.

Ἐκεῖνοι ποὺ κρατοῦν τοὺς αἰχμαλώτους γονατίζουν μπροστὰ σ' αὐτὸν καὶ ἀναγκάζουν τοὺς γῆινους νὰ γονατίσουν κι' ἐκεῖνοι.

Ὁ «στόλισμένος» παρατηρεῖ μὲ τὰ γεμάτα κακία μάτια του τοὺς ξένους. Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι δείχνει τὴ Ντάινα καὶ κάτε λέει σὲ μιὰ γλώσσα ποὺ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὴν καταλάβῃ. Δυὸ ἀπὸ τοὺς «φερωτοὺς γίγαντες» ἀρπάζουν τὴ λιπόθυμὴ νέα καὶ κατευθύνονται σὲ μιὰ μεγάλη πύρρα τοῦ βάθους.

Ὁ Τζόε βλέποντας νὰ παίρνουν τὴ μνηστὴ του κάνει ἓνα κίνημα ἀπελπισίας προσπαθώντας νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια ἐκείνων ποὺ τὸν κρατοῦν. Εἶναι τόσο ξαφνικὸ καὶ ἀπελπισμένο τὸ κίνημά του ποὺ τὰ καταφέρνει. Ξεφεύγει καὶ ὀρμᾷ καταπάνω στοὺς ἀπαγωγεῖς τῆς Ντάινας. Χυμᾶει στὸν λαιμὸ τοῦ ἐνὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ καὶ μὲ μιὰ φοβερῆ γροθιά, στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ του τὸν πετρεῖ κάτω.

Ὁ δεῦτερος ἀφήνει τὴ Ντάινα καὶ τραβάει ἀπὸ τὴ θῆκη τῆς ζώνης του τὸ παράδεο καὶ τρομερὸ ὄπλο του ποὺ εἶχε λυθεῖ τὸ κρύσταλλο τοῦ «Σύμπαν 1» σὰν νὰ ἦταν νερό. Τὸ στρέφει καταπάνω στὸν πράκτορα τῆς "Εφ Μπί. "Αἱ καὶ ἔτοιμάζεται νὰ τοῦ στείλῃ τὸν θάνατο. Τὴν ἴδια ὥρα ὅμως αὐτὸς μὲ τὴ φανταχτερὴ στολὴ μῆγει μιά φωνὴ ποὺ κάνει τὸ γίγαντα νὰ ξαναβάλλῃ τὸ ὄπλο στὴ θῆκη του. Μαζὶ μὲ πέντε ἄλλους ποὺ ἔχουν τρέξει σὲ βοήθειά του ρίχνονται ὄλοι μᾶζι καταπάνω στὸν Τζόε. Σὲ λίγο ἔ-

χουν καταφέρει πάλι να τον αίχμαλωτίσουν. Τον κρατούν ακίνητον κάτω από τὰ σιδερένια μέλη τους.

Οι άλλοι δυο παίρνουν τὴ Ντάινα καὶ βγαίνουν ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Ὁ Τζόε τὴ βλέπει μὲ σπαραγμὸ νὰ φεύγει μὰ δὲν μπορεῖ νὰ κάνει τίποτα γιὰ νὰ τὴν κρατήσῃ κοντά του.

Ὁ «στολιομένος» δίνει πάλι μιὰ διαταγὴ μὲ τὴν κοφτὴ καὶ ἄγρια φωνή του. Οἱ ὑπόλοιποι «φτερωτοὶ γίγαντες» ποὺ βρίσκονται ἐκεῖ μέσα, σηκώνουν στὰ χέρια τοὺς αίχμαλώτους των καὶ ἀποχωροῦν ἀπὸ τὴ μεγάλη αἴθουσα.

Περνοῦν κάτι διαδρόμους καὶ μπαίνουν σ' ἓναν ἀνελευκιστήρα. Οἱ γῆινοὶ νοιώθουν πὼς κατεβαίνουν μὲ μεγάλη ταχύτητα. Τὸ κατέβασμα διαρκεῖ ἀρκετὴ ὥρα. Ὁ Τζόε μ' ὄλη τὴν ἀπελπισία του δὲν ξεχνάει νὰ ὑπολογίσῃ σὲ πῶσο βάθος περίπου ἔχουν κατέβει. Λογαριάζει νᾶναι πολλὰ μέτρα κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἄγνωστου πλανήτη.

Τέλος τὸ κατέβασμα σταματᾷ. Ἡ πόρτα τοῦ ἀνελευκιστήρα ἀνοίγει καὶ οἱ φρουροὶ τοὺς τοὺς βγάζουν ἔξω. Βρίσκονται σ' ἓναν μισοσκότεινο καὶ ὑγρὸ δῖδρομο ποὺ ποτὸν γινεῖ στὰ ἔγκατα τῆς γῆς. Ὅσο προχωρεῖ τόσο σκοτεινάζει. Οἱ ἀπαγωγεῖς τους τοὺς ὀδηγοῦν στὸ βάθος ἐκείνου τοῦ διαδρόμου.

Ὁ Τζόε ἔχει καταλάβει πῶς πὼς εἶναι ἐντελῶς ἄσκοπο νὰ ἀντιστέκεται καὶ ἀφήνῃ νὰ τὸν πηγαίνουν ὅπου θέλουν.

Δὲν περνᾶνε παρὰ ἐλάχιστα λεπτά. Ὁ διάδρομος ποὺ περνοῦν ἔχει δεξιὰ κι' ἀριστερὰ του μεταλλικὲς πόρτες ποὺ μόλις διακρίνονται στὸ σκοτάδι ποὺ ὅσο πάει καὶ πυκνώνει ὅσο προχωροῦν.

Οἱ γίγαντες σταματοῦν ἔξω σὲ μιὰ ἀπ' αὐτές. Ἕνας τους πάει κοντὰ καὶ τὴν ἀνοίγει. Σπρώχνουν τοὺς αίχμαλώτους των στὸ ἐσωτερικὸ καὶ ξανακλείνουν. Ὑστερα ἀπομακρύνονται πρὸς τὰ πίσω καὶ σὲ λίγο τὰ βαριά βήματά τους δὲν ἀκούγονται πιά.

Ἔχουν μείνει μόνοι τους. Ὁλομόναχοι μέσα σ' ἓνα στενὸ καὶ κατάσκοτεινο κελλί. Εἶναι φυλακισμένοι σὲ μιὰ τρομερὴ φυλακή, ἀπὸ μιὰ ἄγρια φυλὴ ἑνὸς ἄγνωστου κόσμου.

Ὁ Τζόε Μάρτιν δὲν θυμᾶται καμμιά ἄλλη φορὰ στὴ μακρὰ καὶ γεμάτῃ κινδύνους σταδιοδρομία του νὰ βρέθηκε σὲ χειρότερη θέση. Καὶ τὸ πιὸ ἄσχημο ἦταν πὼς τὸν ἔχουν χωρίσει ἀπὸ τὴν ἀναπημένη του Ντάινα, ποιὸς ξέρεῖ γιὰ ποιὸν λόγο καὶ δὲν ξέρεῖ τί κίνδυνοὶ τάχα νὰ τὴν ἀπειλοῦν ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται.

Κι' αὐτοὶ ὁμως, μ' ὄλο ποὺ βρίσκονται καὶ οἱ τρεῖς μαζί δὲν εἶναι σὲ καθόλου καλύτερη μοῖρα. Εἶναι ἓνας ἄντρας μὲ μιὰ κοπέλλα ποὺ ὅσο κι' ἂν εἶναι γενναῖα δὲν εἶναι τί-

ποτε περισσότερο από ένα μικρό κορίτσι. "Όσο για τόν τρίτο τής παρέας, τόν φουκαρά τόν Τζίπου, για μπελάς μπορεί να τοῦ χρησιμεύσει περίφημα — έτσι σκέπτεται ὁ Τζόε — για τίποτε ἄλλο ἡμῶς ὄχι. Καί οἱ τρεῖς αὐτοὶ βροῖσκονται κλεισμένοι μέσα σ' ἕνα κατασκήπεινο κελλί ἀπὸ τὸ ὁποῖο δὲν ἔχουν καμμιὰ ἐλπίδα νὰ βγοῦν. Δὲν ἔχουν τίποτε ἄλλο νὰ κάνουν παρὰ νὰ περιμένουν νὰ ἔρθουν οἱ ἀπαγωγεῖς τους καὶ νὰ τοὺς ἀνοίξουν. Μὰ κι' ὅταν ἔρθουν τὰ πράγματα θὰ εἶναι καλύτερα; Ἀσφαλῶς ὄχι. Ἀπὸ τ' ν μέχρι τώρα ὑποδοχή τους εἶναι ὀλοφάνερο πὼς δὲν πρέπει νὰ περιμένουν κανέναν οἶκτο ἀπὸ τὰ πλάσματα ἐκείνου τοῦ κόσμου.

Ὁ Τζόε κάθεται σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ κελλιοῦ τους καὶ στήριζει τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στὰ χέρια του.

Τὸ μόνο ποὺ τοῦ κάνει ἐντύπωση ἐκείνη τὴ στιγμή εἶναι πὼς ὁ Τζίπου μόλις τοὺς ἐκλείσαν ἐκεῖ μέσα καὶ οἱ ἀπαγωγεῖς τους ἀπομακρύνθηκαν, ἔπαψε αὐτόματα νὰ κλαίη.

Σηκώνει τὸ κεφάλι του καὶ τὸν κυττάζει παραξενεμένος. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια κυττάζει τὴ σκιά τοῦ μικροῦ ὄραπάκου ποὺ καθὼς εἶναι αὐθοοσ καὶ εἶναι τόσο σκοτάδι ὀλόγυρα μᾶλλον τὴν ὑποπτεύεται παρὰ τὴ βλέπει. Ὁ Τζίπου ζυγνέει μὲ σιγανὰ καὶ ὀθόρνια βήματα πρὸς τὸ μέρος του.

Ὁ Τζόε λέει σιγὰ:

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ « ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ » ΕΛΗΞΕ

Στὸ ἐρώτημά μας εἰάν οἱ ἀναγνώσται μας προτιμῶν τὴν πινακοθήκη τῶν ζώων ἢ τὰ τετραχρόωμα πορτραῖτα τῶν ἡρώων μας, ἀπάντησαν συνολικῶς 583.

Ἀπὸ αὐτοὺς ἐψήφισαν:

ΥΠΕΡ ΤΩΝ «ΗΡΩΩΝ»: 482

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΖΩΩΝ 101

Κατόπιν τῶν ἀποπελευσμάτων, ἡ Διοσις τοῦ «ΤΑΝ» ἀναγγέλλει ὅτι θὰ ΔΙΑΚΟΠῆ ΠΡΟΣΩΠΙΩΣ ἢ ΠΙΝΑΚΟΘῆΚΗ τῶν ζώων καὶ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν πορτραῖτων

ΘΑ ΣΥΝΕΧΙΣΘΗ ΠΑΛΙ

Ὁ ΤΥΧΕΡΟΣ Ν. ΛΕΜΟΝΗΣ, ποὺ κέρδισε τὴν τρίμηνη συνδρομὴ ἐπειδὴ ἀπάντησε ΠΡΩΤΟΣ ἔστειλε ἕνα πολὺ ὀμορφο εὐχαριστήριο γράμμα. Μεταξὺ ἄλλων γράφει:

«Προτοῦ βγῆ ὁ «ΤΑΝ» ἐγὼ εἰπαίρνα καὶ ἄλλα περιοδικά. Σ' ὄλα ἔστειλα γράμμα ἀλλὰ χωρὶς νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ κανεὶς! Δὲν μπορῶ νὰ σὰς περυσωψῶ μὲ λόγια πὴ χαρὰ μου!»

Ἡ δικὴ μας χαρὰ εἶναι μεγαλύτερη, ἀγαπητὲ φίλε. Ὁ «ΤΑΝ» θὰ προσπαθῆσῃ νὰ δώσῃ τὴν ἴδια χαρὰ ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΤΟΥ!

—Καύμενε Τζίπου!, Δέν ἦ-
ταν γιὰ σένα δλ' αὐτό! Ἦ-
ταν μεγάλη ἀπρονοησία ἐκ μέ-
ρους μου νὰ σέ πάρω μαζί
μας! Κι' ὁμως τώρα μιά καί
ἤρθαν ἔτσι τὰ πράγματα, πρέ-
πει νὰ φερθῆς κι' ἐσύ σάν ἄν-
τρας! Πρέπει νὰ πάψης νὰ
κλαῖς ὅ,τι κι' ἂν πρόκειται νὰ
συμβῆ!

—Τζίπους ἔπαψες κλαῖς!
μουρμουρίζει ὁ ἀραπάκος καί
ἡ φωνή του δέν τρέμει καθό-
λου καί δέν σπάει ἀπὸ κανέ-
ναν λυγμό. Τζίπους, ἄντρας,
βοηθήσεις Μάσα Τζόε βγῆς ἀ-
πὸ τούτη φυλακή, ἐλευθερώ-
σε μὲ Ντάινα!

Ἐν τῷ Τζόε Μάρτιν μ' ἄλη του
τὴν ἀπελπισία δέν μπορεῖ νὰ
μὴ χαμογελάσῃ μὲ τὸν μικρὸ
ἀραπάκο ποὺ προσπαθεῖ νὰ
τὸν παρηγορήσῃ.

—Μπράβο, Τζίπου!. λέει
συγκινημένος. Τώρα εἶσαι ἕ-
νας ἀληθινὸς Τζῆ Μάν! (*)
Δέν πρέπει νὰ τοὺς φοβηθῆς
ἄλλο πιά αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώ-
πους οὔτε νὰ κλάψης ὅ,τι καί
νὰ μᾶς κάνουν! Πρέπει νὰ
σταθῆς ἄντρας ἀκόμα καί
μπροστὰ στὸν θάνατο, ἂν χρει-
αστῆ!

—Τζίπους κάνεις ὅπως λές
ἐσύ, Μάσα!, φωνάζει μὲ κα-
μάρι ὁ ἀραπάκος καί τὰ μύ-
τια του λάμπουν μέσα στὸ
σκοτάδι. Τζίπους ἄντρας

*) Τζῆ Μάν: Ἔτσι ἀποκαλοῦνται
οἱ πράκτορες τῆς Ἐφ Μπὶ Ἀϊ ποὺ
εἶναι τὰ ἀρχαῖα μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι
γνωστὴ ἡ Ὀμοσπονδιακὴ Ἀστυς
μὴ τῶν Η.Π.Α.

σκληρὸς καί αἰμοβόρος! Τζί-
πους θέλεις πολὺ γίνεαι Τζῆ
Μάν! Ὅλα κορίτσια θαυμά-
ζουν Τζίπους! «Τὶ μεγάλο
παλληκάρι αὐτὸς Τζίπου!»
λένε κορίτσια! Τζίπους καμα-
ρώνει τότε! Τζίπους ἔχεις πι-
στόλι ἀκτίνων! Πατάς σκαν-
δάλη ὄλα νερά σάν κρύσταλλο
«Σύμπαν Ι», Μάσα Τζόε!

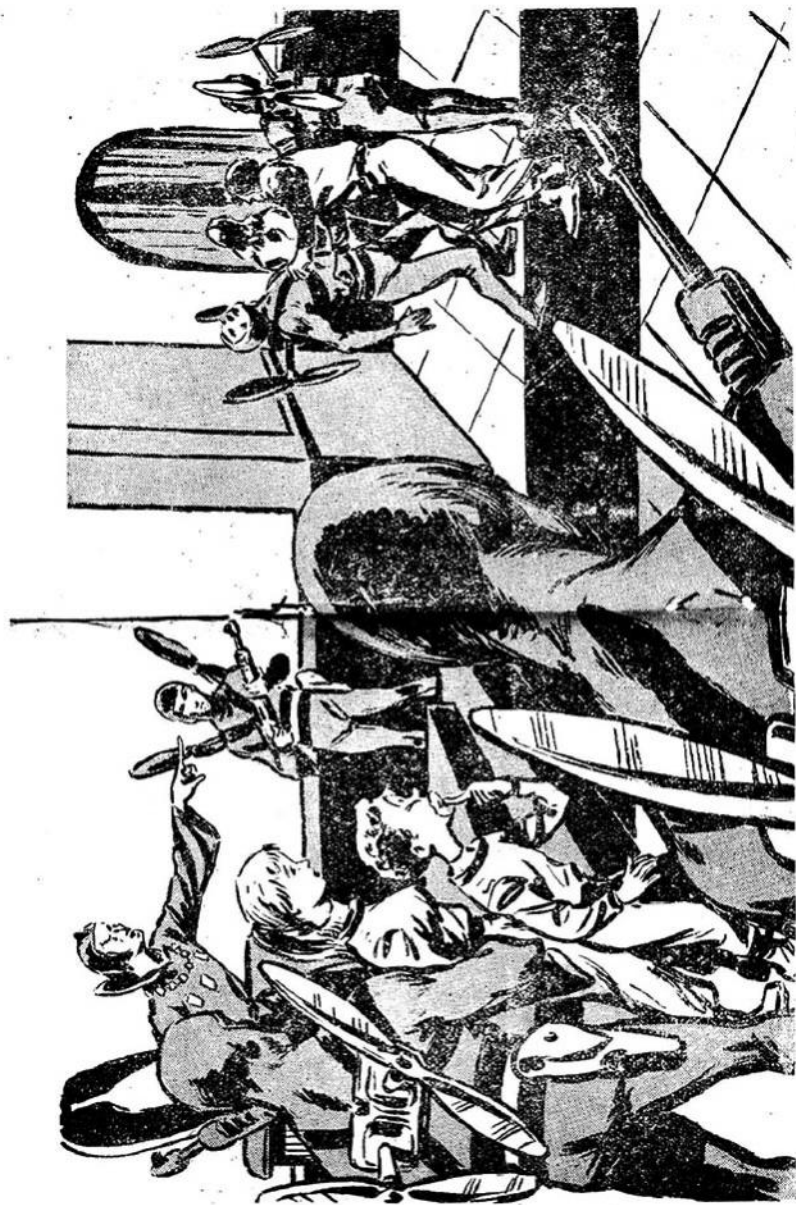
Ἐν τῷ Τζόε χαμογελάει πάλι:

—Μακάρι νὰ εἶχαμε ἕνα τέ-
τοιο πιστόλι!, λέει ἡ Ρένα μὲ
ἀπογοήτευσαι. Θὰ μπορούσα-
με ἴσως νὰ φύγωμε καί ἀπὸ
δῶ μέσα καί νὰ ξαναθροῦμε
τὴ Ντάινα!

—Ναί, μὰ ποῦ νὰ τὸ βρῆς
ἕνα τέτοιο πιστόλι!, λέει κι'
ὁ Τζόε Μάρτιν καί τὰ μύτια
του γυαλίζουν ἀπὸ ἐπιθυμία.

— Τζίπους ἔχεις ἕνα!, φω-
νάζει ὁ ἀραπάκος θριαμβευτι-
κά καί καθὼς χαμογελάει γε-
μάτος καμάρι τὰ λευκά του
δόντια φωσφορίζουν μέσα στὸ
σκοτεινὸ κελλί.

—Τζίπους ἔκλαιγες. φωνά-
ζες ταιριχτὰ ἐπιτηδες! Αὐτὸς
γίγαντας κουβάλαγες. Τζί-
πους σάν βάλιτσα, ὄλο βούλω-
νες αὐτιά του μὴν ἀκούς Τζί-
πους. Ἐλεγε Τζίπους πολὺ
φοβητσίάρης, δέν πρόσεχες
αὐτὸν καθόλου! Μὰ Τίπους
πολὺ ἔξυπνος καί πολὺ γεν-
ναῖος! Τζίπους ξέρεις πολλοὶ
διαβάζουν κατορθώματά του
καί πρέπει κάνεις ἡρωισμό
γιὰ νὰ θαυμάζουν αὐτὸν. Λοι-
πόν, Μάσα Τζόε, Τζίπους κλέ-
βεις πιστόλι ἀκτίνων ἀπὸ αὐ-
τὸς γίγαντας! Αὐτὸς δέν παί-
νει εἰδησις Τζίπους — μεγά-

«Ο Τύπος ώρμησε ματωρισμέτες καταράνω, αβός, έσο γιγαντες μεθ ρπαθόεζων την Ντρίλζωα».

λο και σπουδαίο κλέφτης! Νά πιστόλι αυτό, Μάσα Τζόε!

Και ούτε λίγο ούτε πολύ ό διαβολεμένος άραπάκος βγά-ζει κάτω από τη χοντρή μά-λινη μπλουζα του τό πιστόλι τών άκτίνων που είχε στη θή-κη της μέσης του ό φτερωτός γίγαντας που τόν κουβαλού-σε.

Ό Τζόε Μάρτιν και η Ρένα μένουν για δέκατα του δευτε-ρολέπτου έκθαμβοι και τόν κυττάζουν με άνυπόκριτο θαυ-μασμό. Κανείς ποτέ δέν περι-μενε από αυτόν μια τέτοια ένέργεια. Ό Τζίπου τους έ-χει βάλει τά γυαλιά!

Μετά από την πρώτη του έκπληξι ό Τζόε πετάγεται όρ-θιος. Έχει ξαναβρῆ όλες του-τις δυνάμεις τώρα που του δί-νεται η εύκαιρία να άγωνισθῆ για να ξαναβρῆ την άγαπημένη του. Άρπάζει τό τρομερό ό-πλο από τά χέρια του άραπά-κου και του δίνει ένα σκα-στό φιλι πάνω στην πεταχτή μύτη του.

—Τζίπου, άγαπημένε μου ά-ραπάκο, του λέει, γι' αυτό που έκανες σήμερα, σου υπό-σχομαι ένα παράσημο από την Έφ Μπι "Αϊ — αν ποτέ ξανα-φτάσωμε πίσω στη Γῆ τώρα που χάσαμε τῆ ρουκέτα μας!

Ό Τζίπου είναι τόσο ένθου-σιασμένος για τῆν τιμή που του γίνεται από τόν Τζόε Μάρτιν, ώστε τά βλέπει όλα πολύ αισιόδοξα και εύκολα ά-πό δω κι εμπρός.

—Μῆ νοιάζεσαι έσύ, Μάσα! φωνάζει και δείχνει πάλι τά

λευκά δόντια του σ' ένα θρι-αμβευτικό χαμόγελο. Μόλις έχεις άνάγκη πῆς Τζίπους. Τζίπου, κλέψεις και ρουκέτα και ό,τι άλλο θέλεις, Μάσα! Φτάνει μῆ στενοχωριέσαι αυ-τός! Τζίπους δέν θέλεις κα-θόλου! Δέν μπορείς βλέπεις Μάσα Τζόε στεναχωριέσαι!

Ο ΤΑΝ ΕΝΕΡΓΕΙ

ΤΟ «Σ Υ Μ- ΠΑΝ Ι» είναι έντελώς έρη-μο. Μέσα στον θάλαμο διακου. θερνήσεως του δέν υπάρχει κα-νείς μῆ ούτε και στον πύρ-γο έλέγχου ἢ στις καμπίνες. Μῆ τῆ μύτη μπροστά μπροστά βουτάει με ασύλληπτη ταχύτητα πρὸς τό κενό για να έκραγῆ πάνω στα τρομερά βράχια του ά-γνωστου κόσμου.

Πίσω του, από τῆν άντ θε-τη κατεύθυνσι, οι «φτερωτοί γίγαντες» απομακρύνονται κρατώντας στα χέρια τους αϊχμαλώτους των. Χάνονται σαν μικρά σημαδάκια στον όριζοντα.

Ξαφνικά, μέσα στον θάλα-μο διακυβερνήσεως παίρνει σάρκα και οστά ένα ξανθό παιδι με συμπαθητικό πρόσω-πο. Ό τρόπος που βρίσκεται εκει μέσα είναι κάτι παραπά-νω από μαγικός. Όπως οι

ἀναγνώστες θάχουν καταλάβει τὸ παιδί αὐτὸ εἶναι ὁ Τάν.

Τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι εἶχε προλάβει νὰ δῆ τοὺς «φτερωτοὺς γίγαντες» πρὶν τοὺς δοῦν οἱ ἄλλοι σύντροφοί του. Καὶ ἐπειδὴ εἶχε φοβηθῆ πῶς μποροῦσε νὰ συμβῆ κάτι κακὸ εἶχε προτιμήσει νὰ ἐξαφανισθῆ γιὰ νὰ εἶναι ἐλεύθερος νὰ βοηθήσῃ τοὺς συντρόφους του τὴν ὥρα ποὺ θὰ τὸν εἶχαν ἀπόλυτη ἀνάγκη. Μὲ τίς ὑπερκόσμιές του ἱκανότητες εἶχε βρεθῆ μέσα σὲ μιὰ στιγμὴ κρυμένος στὰ βράχια ποὺ βρισκόνταν περίπου τρεῖς χιλιάδες μέτρα κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους. Ἀπὸ κεῖ παρακολοῦθησε τὴν ἀπαγωγή τῶν φίλων του ἀπὸ τοὺς φτερωτοὺς ἐχθροὺς των. Κι' ἀπὸ κεῖ εἶδε τὸ «Σύμπαν Ι» νὰ παίρνῃ τὴν θανατερὴ τροχιά του πρὸς τὰ κάτω. Χωρὶς νὰ διστάσῃ περισσότερο κάρφωσε τὰ μάτια του μπρὸς στὰ πόδια του σ' ἓνα σημεῖο ἀόριστο καὶ τότε μέσα σὲ χρόνον τόσο ἐλάχιστον ποὺ εἶναι ἀδύνατον νὰ μετρηθῆ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ξαναβρέθηκε καὶ πάλι μ' ἄσπαστό «Σύμπαν Ι».

Τώρα ἀπὸ τὸν θάλαμον διακυβερνήσεως τοῦ σκάφους, κυττάζει πέρα πρὸς τὴν κατεύθυνσι ποὺ οἱ «φτερωτοὶ γίγαντες» κουβαλοῦν τοὺς τέσσερις φίλους του. Ἐχουν μακρύνει τόσο πολὺ ποὺ ἂν ὁ Τάν ἔβλεπε κι' ἐκεῖνος ὅσο καὶ οἱ γῆινοι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς διακρίνῃ καθόλου. Μὰ αὐτὸς ξέρει πῶς ἂν ἀπὸ τὸ «Σύμ-

παν Ι» δὲν μποροῦν νὰ διακρίνουν τοὺς ἀνθρώπους ποὺ πετοῦν στὸν ἀέρα, οἱ ἀνθρώποι ὅμως αὐτοὶ θὰ μποροῦν νὰ διακρίνουν τὸ διασθημόπλοιο, γιὰτὶ αὐτὸ ἔχει πολὺ μεγαλύτερον ὄγκο ἀπὸ ἐκείνους. Γι' αὐτὸ περιμένει καὶ δὲν τοῦ ἀλλάζει καθόλου τὴν πορεία ποὺ ἔχει πάρει πρὸς τὸ ἔδαφος. Περιμένει νὰ μποῦν πρῶτα τὰ πελώρια κατακόρυφα βράχια ἀνάμεσα στὸ σκάφος καὶ σ' ἐκείνους ποὺ πετοῦν μὲ τίς πτητικὲς συσκευές τους. Δὲν θέλει νὰ ξέρουν οἱ «φτερωτοὶ γίγαντες» πῶς τὸ «Σύμπαν Ι» δὲν κατεστράφη. Δὲν θέλει νὰ καταλάβουν πῶς ὑπάρχει ἀκόμα καὶ ἄλλος ἀντίπαλος τὸν ὁποῖον δὲν βρῆκαν ὅταν μπῆκαν μέσα στὸ σκάφος. Εἶναι καλύτερα νὰ νομίζουν πῶς αἰχμαλώτισαν ὅλη τὴν παρέα. Πῶς τὸ διασθημόπλοιο ἐξεργάγη κόβοντας ἔτσι μιὰ γιὰ πάντα τὸν δρόμον τῆς ἐπιστροφῆς τῶν αἰχμαλώτων τους γιὰ τὸν δικὸ τους τὸν κόσμον.

Αὐτὸ ποὺ κάνει ὁ Τάν δὲν εἶναι εὐκολο καὶ εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνον. Τὸ γενναῖο ἀγέρι ὅμως δὲν λογαριάζει καθόλου τὸν κίνδυνον. Ὅταν τὸ «Σύμπαν Ι» φτάνει στὸ σημεῖο ποὺ δὲν διακρίνεται πιά ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του, δὲν εἶναι παρά μερικὲς δεκάδες μέτρα πάνω ἀπὸ τὸ ἔδαφος καὶ ἡ ταχύτης του εἶναι τρομερή.

Ὁ Τάν κάνει ἓναν δυσκολώτατον χειρισμό. Εὐτυχῶς ποὺ τὰ μηχανήματα τῆς ρουκέτας

είναι πολύ πιο τελειοποιημένα από ενός αεροπλάνου γιατί διαφορετικά δεν θα μπορούσε να τό ανασηκώσει με την ασύλληπτη ταχύτητα που έχει αναπτύξει. Μά οι κατασκευαστάι του «Σύμπαν Ι» είχαν λάθει υπ' όψιν τους την περίπλωσι μιās τέτοιας προσγειώσεως που μπορεί πολλές φορές να την αντιμετώπιση ένα διαστημόπλοιο στους άγνωστους κόσμους που θα προσεγγίση.

Τό σκάφος ύπακούοντας τυφλά στον χειρισμό του Τάν, κάνει ένα θαυματικώτατο «λοϋπινγκ». Περνάει ξυστά πάνω από τις κορφές των βράχων τόσο πολύ που οι φλόγες των πυραύλων του ρχουν στην άβυσσο μιā μεγάλη πέτρα που στέκεται πάνω στη μυτερή κορυφή ενός πελώριου βράχου.

Μά τό υπερκόσμιο αγόρι δεν τό αφήνει να άνέθη πολύ ψηλά. "Αν περάση πάλι πολύ πιο πάνω από τις κορυφές αυτές, θα κινδυνεύση να τό δοϋν οι «φτερωτοί γίγαντες» που έχουν απαγάγει τους συντρόφους του. Τό κρατάει σε μιā ίσια πορεία με μικρή ταχύτητα και ψάχνοντας να βρη ένα μέρος που να τό προσγειώση. Θέλει να βρη ένα ίσιωμα ανάμεσα σ' εκείνα τα βράχια ώστε να μη μπορεί κανείς να τό διακρίνη από μακριά.

Τελευταία βρίσκει αυτό που γυρεύει. "Ανάμεσα σ' ένα γιγάντιο, σύμπλεγμα γρανιτινων όγκων διακρίνει ένα μικρό κυ-

κλικό επίπεδο. Κατευθύνει με επιδέξιους χειρισμούς τό «Σύμπαν Ι» προς τα εκεί και τό φέρνει να άκουμπήση σιγά-σιγά με τό πίσω μέρος του στο σκληρό έδαφος.

Προτού τό εγκαταλείψη κατεβάξει ένα μοχλό και κλείνει τό μεταλλικό έξωτερικό του περίβλημα. Δεν ξέρει τί είδους τέρατα μπορεί να κατοικούν τον άγριο και άγνωστον έτοϋτον κόσμο. "Αν ένα απ' αυτά μητ μέσα από τό ανοιγμα του κατεστραμμένου κρύσταλλο κατά την άπουσία του, μπορεί να έπιφέρη άνεπανόρθωτες καταστροφές.

"Αφού τελειώνει κλείνει και τις πόρτες του έρμητικά και κατεβαίνει στο έδαφος του έξου πλανήτη. Κάνει μερικά βήματα και κυττάζει έκστατικός τους βράχινους τόχους με τα άλλόκοτα σχήματα που ύψώνονται δλόγυρά του απ' όλες τις μεριές. Δεν προλαβαίνει να θαυμάση παρά ένα η δυο δευτερόλεπτα. Ξαφνικά άκούει ένα δυνατό ποδοβολητό. Στρέφει και βλέπει ένα πελώριο ζώο να χύνεται με μανία καταπάνω του να τον κατασπαράξη.

Είναι ένα θηρίο που αν τό συναντούσε κανείς στη Γη θα μπορούσε να τό παρομοιάση με ρινόκερο. Στόν όγκο και στο σχήμα είναι σχεδόν τό ίδιο και στο κεφάλι του μπροστά έχει κι αυτό ένα μακρό και άστραφτερό κέρατο. Μά σε τίποτ άλλο δεν έχει την παραμικρή όμοιότητα με τόν

ρινόκερο. Το σώμα του ολοκληρω είναι γεμάτο από μια παράξενη και πολύχρωμη, αστραφτερή πανόπλια. Αποτελείται από κάτι πλάκες σαν τὰ λέπια του ψαριού, μένο που είναι πολύ μεγάλες και σκληρές σαν μεταλλικές.

Ο Τάν κυττάζει τὰ κατακόκκινα μάτια του θηρίου χωρίς νὰ δείξη τὸν παραμικρὸ φόβο. Τὸ τέρας δὲν ἀπέχει πιά παρὰ ἓνα μόνο μέτρο ἀπὸ τὸ θῦμα του. Μ' ἓναν φοβερὸ βρυχηθμὸ κάνει τὴν τελευταία ἐκτίναξη ἐναντίον τοῦ ἀγοριοῦ. Βάζει τὸ κεφάλι μὲ τὸ τρομαχτικὸ κέρατο κάτω καὶ κάνει μιὰ κίνησι σαν νὰ θέλῃ νὰ ξεκοιλιάσῃ τὸ θρασὺ πλάσμα ποῦ ἔχει τὴν τόλμη νὰ στέκη μπροστά του καὶ νὰ μὴ τὸ βάζῃ στὰ πόδια.

Δὲν βρίσκει ὅμως τίποτε γιὰ νὰ ξεκοιλιάσῃ. Μὲ τὴ τρομερὴ ταχύτητα ποῦ ἔχει πάει καὶ πέφτει πάνω στὸν θεώρατο βράχο ποῦ βρίσκεται πίσω ἀπὸ τὸ σημεῖο στὸ ὁποῖο ἔστεκε ὁ Τάν ἐδῶ καὶ ἓνα δευτερόλεπτο. Τὸ κέρατο συντρίβεται σαν σπιρτόξυλο ἀπὸ τὴν τρομερὴ σύγκρουσι. Τὸ τέρας πέφτει κάτω λαβωμένο θανάσιμα καὶ σπαράζει.

Ο Τάν, ὁ γιὸς τοῦ μυστηρίου, βρίσκεται στὴν ἀπέναντι μεριὰ τῆς μικρῆς πλατείας καὶ τὸ κυττάζει μὲ τὰ παράξενα, φωτεινὰ μάτια του ποῦ ἔχουν ὑπερφυσικὴ δύναμι. Ὑστερα τὸ ὑπερκόσμιο ἀγὸρι ἐξαφανίζεται πάλι. Τρέχει

«... Τοὺς πέταξαν σ' ἓνα σκοτεινὸ, ὑπόγειο κελλί».

πρὸς τὸ μέρος τοῦ εἶδε νὰ τραβοῦν αἰχμαλώτους τοὺς συντρίφους τοῦ τὰ γιγόντια ἐκεῖνα ἀνθρωπόμορφα ἱπτάμενα τέρατα.

Βιάζεται νὰ βρεθῇ κοντὰ στοὺς φίλους του. Θὰ προλάβῃ ἄραγε νὰ κἀνῃ κάτι γιὰ νὰ τοὺς σώσῃ;

Η ΑΠΟΔΡΑΣΙΣ

Ο ΤΖΟΕ ΜΑΡΤΙΝ δέν χασομεράει περισσότερο. Διευθύνει τήν κάννη τοῦ τρομεροῦ ὄπλου τῶν ἀκτίνων καταπάνω σ τήν πόρτα πού κλεί-

νει τή φυλακή τους καί πατάει μέ τὸ δάχτυλό του τὸ κουμπὶ πού ἔχει ἀντὶ γιὰ σκανδάλη.

Ἡ τρομαχτική, κόκκινη ἀχτίνα του ξεπετιέται καί γλύφει τὸ μέταλλο τῆς πόρτας. Μονομιᾶς τὸ τελευταῖο αὐτὸ καταρρέει σάν ἕνας μικρὸς καταρράκτης νεροῦ καί μιὰ πελώρια τρύπα ἀνοίγει ἐπάνω στὴν πόρτα.

Ὁ Τζόε πρῶτος τινάζεται ἔξω ἀπὸ τὴν τρύπα αὐτὴν καί ἡ Ρένα μέ τὸν Τζίπσου τὸν ἀκολουθοῦν.

Βρίσκονται ἔξω στὸν σκοτεινὸ διάδρομο πού ἀνοίγεται δεξιά καί ἀριστερά τους. Ἀπὸ ἀριστερά ὑπάρχει φῶς. Εἶναι ὁ δρόμος ἀπὸ τὸν ὁποῖο τοὺς ἔχουν φέρεי μέχρι τὸ κελλὶ πού τοὺς φυλάκισαν. Ἀπὸ τὰ δεξιά εἶναι σκοτάδι. Ἀπὸ τὴ μεριά αὐτὴ συνεχίζεται ὁ διάδρομος καί καταλήγει ἄγνωστο πού.

—Ἀπὸ δῶ θὰ πάμε!, λέει ἀποφασιστικὰ ὁ γενναῖος πράκτωρ τῆς "Ἐφ Μπὶ "Αἶ. "Ἀν ξαναγυρίσωμε πρὸς τὰ πίσω θὰ πέσωμε πάλι ἀπάνω στοὺς

φρουροὺς τῆς φυλακῆς μας πού εἶναι πολὺ περισσότεροι ἀπὸ μᾶς καί καλύτερα ὀπλισμένοι. Ἀπὸ δῶ μπορεῖ νὰ φτάσωμε σὲ καμμιά μυστικὴ ἐξοδο πού δέν φυλάγεται τόσο καλά.

Οὔτε ἡ Ρένα οὔτε ὁ Τζίπσου πολὺ περισσότερο φέρνουν καμμιά ἀντίρρηση σ' ἐκεῖνα πού λέει ὁ Τζόε. Ξέρουν πὼς ἐκεῖνος γνωρίζει πολὺ καλύτερα ἀπ' αὐτοὺς τί εἶναι σωστὸ νὰ γίνη σὲ κάθε δύσκολη περίπτωσι. Τὸν ἀκολουθοῦν ἀμίλητοι μέσα στὸ σκοτάδι πού ὅσο πάει καί πυκνώνει. Κάθε τόσο ὁ Μόρτιν πού πηγαίνει πρῶτος σταματάει καί ἀφουγκράζεται. Θέλει νὰ βεβαιωθῆ πὼς δέν τοὺς ἀκολουθοῦν ἀπὸ πίσω.

Ἡ Ρένα τὸν ρωτᾷει:

—Γιατί, κύριε Μάρτιν, φοβώσαστε πὼς θὰ ἔχουν ἀντιληφθῆ κιόλας τὴν ἀπόδρασί μας; Τὸ ὄπλο πού τοὺς πῆρε ὁ Τζίπσου δέν κάνει κανένα θόρυβο. Φύγαμε χωρὶς καθόλου φασαρία. Δέν εἶναι πιθανὸν νὰ μὴν ἔχουν πάρει ἀκόμα χαμπάρι πὼς δέν βρισκόμαστε στὸ κελλὶ μας;

Ὁ Τζόε λέει ἀνήσυχος:

—Μπορεῖ νὰ καταφέραμε νὰ ξεφύγωμε χωρὶς θόρυβο. Ὁμως εἶναι μάλλον ἀπίθανο νὰ μὴν μᾶς ψάχνουν γιὰ ἄλλον λόγο κι' ὄχι γι' αὐτὸν πού λές ἐσύ, Ρένα: Πιστεύεις πὼς ἐκεῖνος πού ὁ Τζίπσου τοῦ ἀφαίρεσε τὸ πιστόλι δέν θὰ τὸ ἔχη πάρει ἀκόμα εἰδησι; Κι' ἂν εἶδε πὼς δέν ἔχει πιὰ τό

όπλο του δέν θά ξεσήκωσε και τούς άλλους γιά νά έρθουν όλοι μαζί νά μάς συλλάβουν και νά μάς τό πάρουν;

— Έχετε δίκιο, άποκρίνεται τό κορίτσι. “Όμως άν είναι έτσι γιατί δέν έρχονται νά μάς πιάσουν άκόμα; Είναι τόσο ώρα πού μάς έκλεισαν μέσα.

— Ίσως ύπάρχει άκόμα μία πιθανή έξήγηση! λέει ό Τζόε Μάρτιν και τά μάτια του φωτίζονται ξαφνικά. Μπορεί οι νόμοι αυτών των ανθρώπων νά είναι πολύ άυστηροί γιά τά σφάλματά τους! Μπορεί εκείνος πού έχασε τό πιστόλι του νά φοβάται νά τό όμολογήσει στους άνωτέρους του γιά νά μήν τόν τιμωρήσουν σκληρά!

— Μακάρι!, λέει ή Ρένα με άνακούφισι. Μακάρι νά μη τους τό πή ποτέ!

— Πάντως κι' έτσι άν είναι άκόμα πρέπει νά προσέχωμε! ξαναλέει ό Τζόε. “Ίσως αυτός ό ίδιος πού ό Τζίπου του πήρε τό όπλο του νά μάς κυνηγήσει γιά νά τό ξαναπάρη πίσω!

— Άν έρθη μόνος του δέν θά ναι τόσο φοβερό, μουρμουρίζει ή Ρένα. Θά ναι ένας και θά μαστε τρεις.

Δέν μιλούν άλλο. Προχωρούν στο βάθος του σκοτεινού διαδρόμου. Τό σκοτάδι έδω κάτω είναι τόσο πηχτό πού άναγκάζονται νά ψηλαφοούν τό έδαφος μπροστά με τά πόδια τους πριν κάνουν ένα νέο βήμα. Περνάει περίπου μισή

ώρα χωρίς κανένας τους νά μιλήσει.

“Ο διάδρομος φαίνεται νά άνηφορίζη σιγά - σιγά πρós την επιφάνεια της γής. Ξαφνικά από μακριά διακρίνουν ένα άμυδρό φώς.

ΜΕ τίς ελπίδες τους άνανεωμένες όρμουñ έμπρός. Όσο πλησιάζουν πρós τό φώς, τόσο ή σήραγγα φαρδαινει τώρα ολοένα.

“Ο άέρας άρχίζει νά γίνεται πιο καθαρός. Από μακριά βλέπουν πώς τό φώς πού έχουν διακρίνει έρχεται από μια σιδερένια πόρτα. Τό κυριώτερο είναι πώς ή πόρτα αυτή είναι άνοιχτή!

— Ζήτω, Μάσα Τζόε!, ξεφωνάζει ό άραπάκος θριαμβευτικά. “Έλευθερία περιμένεις εκεί έξω! Έμείς τώρα ψάξεις βρής Μάσα Τάν! Μάσα Τάν φτιάξεις άλλο διαστημόπλοιο, με αυτό έμείς πετάξεις πίσω Γής! Μάσα Τάν πού είναι Μάσα φάντασμα, βρή και μίς Ντάϊνα και...

“Ο άραπάκος, πού συνήθως όταν είναι χαρούμενος και άρχίζει νά μιλήσει δέν τελειώνει ποτέ, ούτε και τώρα δέν θά τελείωνε τή λογοδιάρεια πού τόν έπιασε άν ό Τζόε δέν του βούλωνε τό στόμα με την παλάμη του χεριού του.

— Σιωπή! κάνει ό πράκτωρ της “Εφ Μπι “Αϊ άυστηρά.

ΑΠΙΘΑΝΟ ΚΙ' ΟΜΩΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ

Ο «ΤΑΝ ὁ Ὑπερκόσμιος»
ἀπὸ τὸ μεταπροσεχὲς 7ο
τεύχος του, θὰ προσφέρῃ

ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΤΟΥ (!)

τὴν εὐκαιρίαν νὰ κερδίσουν

ΜΙΑ ΤΡΙΜΗΝΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ!

Πῶς θὰ γίνῃ αὐτό;

Λίγη ὑπομονὴ καὶ μὴ
ξεχνᾶτε πῶς Σύνθημά μας
εἶναι:

**ΣΕ ΚΑΘΕ ΦΥΛΛΟ
ΚΑΙ ΜΙΑ ΕΚΠΑΘΕΙΣ!**

Ἔτσι ὅπως φωνάζεις, μπορεῖ
νὰ μᾶς ἀκούσουν!

Ὁ ἀραπάκος γουρλώνει τὰ
ματάκια του γεμάτος φόβο.

— Ποιὸς ἀκούσεις ἐμᾶς. Μὴ
σα Τζόε; μουρουρίζει. Ἐδῶ
δὲν ὑπάρχει κανένας!

— Δὲν τὸ ξέρομαι! λέει ὁ
Τζόε Μάρτιν ἀνήσυχος. Αὐ-
τὴ ἢ πόρτα ποῦ εἶναι ἔτσι δι-
άπλατα ἀνοιχτὴ δὲν μοῦ ἀρ-
σεὶ καθόλου!

— Τί φοβάστε πῶς μπορεῖ νὰ
σημαῖνῃ; ρωτᾷει ἡ Ρένα κυρ-
τώντας τὸν Τζόε στὰ μάτια.

— Φοβάμαι πῶς ἐκεῖνος ποῦ
ἔχασε τὸ ὄπλο του, μπορεῖ νὰ
θῆλῃ νὰ τὸ ξαναπάρῃ πίσω
μόνος του, ὅπως εἶπα καὶ
πρίν, ἀποκρίνεται ὁ Μάρτιν.
Ἄν συμβαίῃ κάτι τέτοιο, τὸ
πλάσμα αὐτό θὰ πρέπῃ δίχως
ἄλλο νὰ ξέρῃ τὴν ὑπαρξίαν ἐτοῦ
του τοῦ διαδρόμου καὶ τὴν ἔ-
ξοδο του. Μπορεῖ λοιπὸν νὰ
ἔλθῃ ἐρθεῖ ἀπὸ τὴν ἔξω μεριά
γιὰ νὰ μᾶς στήσῃ καρτέρι.
Μπορεῖ αὐτὸς νὰ ἀφήσῃ αὐτὴν
τὴν πόρτα ἀνοιχτὴ γιὰ νὰ βγοῦ
με ἀνυποψίαστοι ἔξω καὶ νὰ
μᾶς σκοτώσῃ με τὴν ἀκτίνα
του..

— Μὰ ἀφοῦ ὁ Τζίπου τοῦ
πῆρε τὸ πιστόλι...

— Δὲν θάβῃ δύσκολο γι' αὐ-
τὸν νὰ βρῇ ἕνα ἄλλο γιὰ λί-
γο.

— Καὶ τότε τί θὰ κάνουμε;
ρωτᾷει ἡ γενναία ἑλληνοποῦ-
λα μὲ ψυχραιμία.

— Θὰ καταστρώσωμε ἕνα
σχέδιο!, λέει ὁ Τζόε. Ἔνας
ἀπὸ μᾶς, καὶ μᾶλλον ὁ Τζί-
πού ποῦ εἶναι ἐκεῖνος ποῦ ἔ-
κλεψε τὸ πιστόλι, θὰ βγῇ μό-
νος του ἀπὸ τὴν ἔξοδο αὐτὴ
ἄοπλος. Ἀπὸ πίσω του θὰ προ-
σέχω ἐγὼ μὲ τὸ πιστόλι τῶν
ἀκτίνων στὰ χέρια. Ἄν εἶναι
κανεὶς καὶ προσπαθήσῃ νὰ
τοῦ κἀνῃ κακὸ θὰ τὸν περι-
ποιηθῶ ἐγὼ μὲ τὸ ἴδιο ν' ἔμι-
σμα. Ἐκτὸς ἂν φοβᾶται ὁ Τζί-
που ὁπότε...

— Τζίπους ποτέ φοβᾶται!
φωνάζει ὁ ἀραπάκος προσβε-

όλημένος. Τζίπους πολύ γενναίος όλοι θαυμάζουν αυτόν! Τζίπους πάει έξω πιστόλι χροια με ψηλό φτερωτό άνθρωπο. Πριν πήρες πιστόλι Τζίπους. Τώρα πάρει ζωή! Σκοτώσεις αυτόν αν τολμήσει ζυγώσει Τζίπου!

—“Όχι, να μη τον σκοτώσης!, το κάνει εδθυμα ο Τζ'ε. “Αφησέ τον να ζήση. Μόνο μί σέ νοιάζει αν τον δής να σε σημαδεύη με τὸ πιστόλι του. “Εγὼ θά προσέχω καὶ δὲν θά τὸν ἀφήσω νὰ σοῦ κάνει οὔτε γρατζουνιά!

—Τζίπους δὲν ἔχεις ἀνάγκη προστασία! λέει ὁ ἀραπάκος κορδωμένος. Τζίπους μόνος του βγάξει πέρα με ὄλοι μαζί γίγαντες με φτερά! Τζίπους πάει έξω τσακωθεί. “Εσύ, Μάσα Τζόε, προσέχεις πολύ καλά μη ριχτή κανείς ἀπάνω φτωχὸ Τζίπου! Τζίπους μπορεί τσακωθεί καὶ νικήσει! Μπορεὶ καὶ θέλει τσακωθεί με γίγαντα δείξεις αὐτὸν δύναμι του. “Ὅμως προτιμάει οὔτε τσακωθεί οὔτε μετρήσης δύναμι! Προτιμοεὶ ἐσύ, Μάσα Τζόε, ρίξης ἀκίνα κάνεις αὐτὸν σκόνη!

—“Εννοια σου. Τζίπου! το ξαναλέει ὁ Τζόε σοβαρὰ γιὰ νὰ τοῦ δώση θάρρος. Μόλις τὸν δῶ νὰ ξεμυτῆ θὰ τοῦ κάψω τὴ μύτη!

—Τότε λοιπὸν Τζίπους δὲν χρειάζεσαι καμμιά προφύλαξις! λέει ὁ ἀραπάκος με περηφάνεια. Τζίπους βγαίνει έξω! “Εσύ, Μάσα Τζόε, προσέχεις πολύ καλά!

—“Εννοια σου! “Ακόμα καὶ νὰ τὸν δής νὰ σέ πυροβολή, μὴ τρομέξης! “Εχε ἐμπιστοσύνη σ' ἐμένα!

—Εμπιστοσύνη ἔχεις πολὺ μεγάλη Τζίπους, Μάσα Τζ'ε! λέει ὁ ἀραπάκος καὶ μὴ καὶ δυὸ βγαίνει ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τῆς ὑπόγειας, σοῦα, φουσκώνοντας τὰ στήθια του σὰν διάνος.

«...“Ο Τζόε πίεσε τὸ κουμπὶ τοῦ τρομεροῦ δπλου...»

Κυττάζει δεξιά και αριστερά του μά δεν βλέπει τίποτε πού νά τόν ανησυχῆ. "Όσο σιγουρεύεται πώς δεν υπάρχει κίνδυνος, τόσο ξεθαρρεύει και τόσο φουσκώνει περισσότερο. Δεν βλέπει κανέναν όλογυρα. Σύμφωνα με τίς όδηγίες πού έχει πάρει από τόν πράκτορα τίς "Έφ Μπί "Αϊ προχωρεῖ πρὸς μιὰ συστάδα βράχων πού υπάρχει καμμιὰ πενηνταριά μέτρα πὸ μπροστά του. "Η υπόγεια ἐκεῖνη στοὰ θγαίνει πολὺ ἔξω από τὴν πόλι, στό σημείο πού ἀρχίζουν τὰ βράχια πού τὴν τριγυρίζουν.

—Χμ! μουρμουρίζει ό Τζίπυ ανάμεσα στὰ δόντια του γιὰ νά παίρη θάρρος. Αὐτοὶ Μάσα... γίγαντες πολὺ φοβητισταίρηδες! Φοβοῦνται φανερωθοῦν μπροστά Τζίπυ! "Αν φανερωθοῦν Τζίπυς σκοτώσεις όλους!

Φτάνει στὰ βράχια και κοντοστέκεται. Κυττάζει δεξιά κι' αριστερά και προχωρεῖ διαστακτικά. "Ένα μονοπάτι, — τὸ μοναδικὸ πού υπάρχει — χώνεται ανάμεσα στὰ βράχια και προχωρεῖ στρίβοντας όλοένα δεξιά κι' αριστερά. "Ό Τζίπυ ξέροντας πώς ό Τζόε δεν πρόκειται νά τόν σφήση ἀνυπεράσπιστον δεν διστάζει νά προχωρήσει περισσότερο. Για τὴν ὥρα ακόμα δεν φαίνεται νά υπάρχει κανένας ἐχθρὸς όλόγυρα.

— Τζίπυς πολὺ μεγάλο παλληκάρι!, μουρμουρίζει ό ἀραπάκος με κάμари. Τζίπυς

μεγάλο ἤρωας! Μπορεῖς δὴς ό,τι θέλεις ξαφνικά μπροστά του δεν τρομάξεις! Μπορεῖς δὴς ἕνας γίγαντα από αὐτὰ πουλιά με ἀεροπλάνο στὴν πλάτη, δεν φοβηθῆς καθόλου, Τζίπυς!

Κάνει ἕνα βῆμα ακόμα και ξαφνικά πίσω από ἕναν πελώριο βράχο πετάγεται ἕνα γιγαντόσωμο πλάσμα. Φορᾶει στὴν πλάτη του μιὰ πτητικὴ συσκευή και στό χέρι του κρατᾶει ἕνα πιστόλι ἀκτίνων. "Ό ἀραπάκος θέλει νά ξεφωνίση από τόν τρόμο του μά ό φόβος του εἶναι τόσος πού τοῦ κόβει ἐντελῶς τὴ λαλιά και δεν μπορεῖ νά βγάλη ἄχνα.

Ο ΦΤΕΡΩΤΟΣ γίγαντας κυττάζει προσεκτικά τόν ἀραπάκο. Εἶναι ό ίδιος ἐκεῖνος από τόν όποιο ό Τζίπυ πήρε τὸ πιστόλι και φαίνεται

πὸς τόν γινώριζει και τόν κυττάζει προσεκτικά από τὴν κορφή μέχρι τὰ νύχια γιὰ νά δὴ πού τὸ κρύβει. "Ό μαῦρος διαβολάκος όμως δεν ἔχει κανένα πιστόλι και τὰ χέρια του δεν φουσκώνουν πουθενά. Τὰ μάτια του γίγαντα γεμίζουν ἀπειλή. Σαλεύει φοβερὰ τὸ πελώριο κορμὶ του ἔμπρὸς στὸν ἔντρομο Τζίπυ καθὼς δεν πατάει πουθενά ἀλλὰ στέκεται στὸν ἄερα και κατευθύ-

νει τὸ τρομερὸ πιστόλι του πρὸς τὸ στήθος τοῦ διαβολάκου. Ὁ καυμένος αὐτὸς ἀλλάζει ὀγδόντα ἀποχρώσεις, ἀπὸ τὸ πιδ ἀνοιχτὸ γκριζο μέχρι τὸ πιδ σκούρο μαῦρο. Τὰ πόδια του καὶ τὰ χέρια του τρέμουν σὰν φθινοπωρινὰ φύλλα.

Ὁ φτερωτὸς γίγαντας ἀφήνει μιὰ κοφτὴ κραυγὴ, τόσο ἀπτόμη πὺ ὁ καυμένος ὁ Γζίπου παθαίνει λόξυγκα.

—Μή... μή... μή, Μάσα Ἀερόπλανε! μουρμουρίζει καὶ τὰ δόντια του χτυπάνε σὰν καστανιέτες. Μὴ ρίξεις αὐτὸ κόκκινο ἀκτίνα σου! Φτωχὸς Τζίπους δὲν θέλεις γίνεις νεράκι σὰν κρύσταλλο «Σύμπαν Ι» οὔτε σὰν σίδηρο πύρτας φυλακῆς! Τζίπους ἀστεῖα ἔκλεψε ὄπλο δικό σου. Πρῶτη εὐκαιρία ἐπιστρέψεις ἐσένα! Τζίπους πολὺ καλὸ παιδί! Ποτέ δὲν κρατᾷ ξένα πράγματα Τζίπους!

Ὁ γιγαντώσωμος συνομιλήτης του δὲν φαίνεται νὰ καταλαβαίνει γρι ἀπ' ὅσα τοῦ λέει ὁ ἀραπάκος. Εἶναι πολὺ ἀγριεμένος καὶ κάνει κοφτὲς κινήσεις μὲ τὰ χέρια του. Συγχρόνως ξεφωνίζει κιάλας χτυπητὲς καὶ κοφτὲς φράσεις καὶ ὀλοένα ζυγώνει καὶ πιδ πολὺ τὴν κἀνη τοῦ τρομεροῦ ὄπλου του στὸν Τζίπου σὰν νὰ θέλη νὰ τὸν φοβῆση.

Ἰδὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὺς ζητᾷ ἀπὸ τὸν ἀραπάκο σὴ γλώσσα του νὰ τοῦ ἐπιστρέψῃ τὸ ὄπλο πὺ τοῦ ἔκλεψε ὁ τελευταῖος αὐτὸς.

Ὅσο γιὰ τὸν φουκαρὰ τὸν

Τζίπου αὐτὸς εἶναι τόσο τρομοκρατημένος πὺ ἐτοιμάζεται νὰ λιποθυμῆ. Καθὼς ὁμως κυττάζει γύρω του γιὰ νὰ βρῆ πὺ εἶναι πιδ μαλακὰ νὰ πέση λιποθυμώντας, βλέπει τὸν... Μάσα Τζὸε πὺ εἶναι κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἕναν βράχο καὶ σημαδεύει μὲ τὸ πιστόλι τῶν ἀκτίνων τὸν φτερωτὸ γίγαντα. Ὁλος του ὁ φόβος τοῦ φεύγει μονομιᾶς καὶ ὁ Τζίπου κορδώνεται σὰν διάνος. Φουσκώνει τὰ στήθια του, σταν ρώνει τὰ χέρια πίσω σὴ ράχι του ἡρωϊκὰ καὶ λέει τοῦ ἀντιπάλου του:

—Τζίπους καθόλου φοβᾶται ἐσένα, Μάσα ἀερόπλανε! Τζίπους πολὺ ἥρωας, ἐσὺ δὲν φαντάζεσαι! Ἄν εἶσαι ἄντρας ἐσὺ ρίξε ἀκτίνα σου κἀνεις μικρὸν Τζίπου νεράκι! Πολὺ μικρὸς ἐσὺ σκοτώσεις Τζίπου! Πολὺ—πολὺ μικρὸς δὲν λογαριάζεις ἐσένα καθόλου!

Καὶ χωρὶς χασομέρι τοῦ βγάζει τὴ γλώσσα του κοροϊδευτικά. (*)

Ὁ φτερωτὸς γίγαντας φαίνεται πολὺ θυμωμένος. Ὅχι βέβαια γιὰ τὸ Τζίπου τοῦ ἔθγαλε τὴ γλώσσα του, κοροϊδία πὺ ἐκεῖνος δὲν ξέρει τὸ νόημά της, οὔτε γιὰ ὅσα τοῦ εἶπε ὁ μικρὸς ἀραπάκος ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν καταλαβαίνει οὔτε σύμφωνο. Εἶναι θυμωμένος γιὰτὶ περνᾷ ἡ ὥρα καὶ δὲν μπορεί νὰ ξαναβρῆ τὸ ὄπλο του. Ἀποφασίζει λοιπὸν νὰ θγάλη ἀπὸ τὴ μέση ἐκεῖ-

*) Βλέπε εἰκόνα ἐξωφύλλου.

νο τὸ μικροσκοπικὸ κατάρμαυρο πλάσμα καὶ μετὰ νὰ φροντίση νὰ ψάξη γιὰ τὸ χαμένο του ὄπλο. Σημαδεύει προσεκτικὰ καὶ ἐτοιμάζεται νὰ πιέση τὸ κουμπὶ τῆς συσκευῆς του. Πρὶν ὅμως τὸ κάνη, μιὰ κόκκινη ἀκτίνα φτερουγίζει στὸν ἀέρα καὶ πέφτει ἐπάνω στὸ ὄπλο ποὺ ὁ γίγαντας αὐτὸς κρατᾶει στὸ χέρι του. Τὸ ὄπλο διαλύεται μέσα στὸ χέρι τοῦ φτερωτοῦ "Οντος καὶ χύνεται σάν νερὸ ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά του!

— Καλὰ νὰ πάθης ἐσύ! τοῦ λέει ὁ Τζίπου ἀστηρά. Τζίπουσ μιλάει σ' ἐσένα, ἐσύ δὲν ἀκοῦς αὐτὸς! Τώρα ἔχασες κι' ἄλλο πιστόλι, λοχαγὸς σου βάλει δέκα μέρες περιορισμό! Ὁ γίγαντας στὸ μεταξύ φαίνεται κατατρομαγμένος μετὰ τὴν ξαφνικὴ ἐπέβασι τοῦ Τζόε. Τινάζεται καὶ προσπαθεῖ νὰ πετάξῃ στὸν ἀέρα.

Ὁ Τζόε ὅμως δὲν τοῦ δίνει τὸν καιρὸ νὰ τὸν καταφέρῃ. "Ἐχει κιόλας κάνει ἕνα θεαματικὸ μακροβουτὶ πρὸς τὸ μέρος του καὶ τοῦ κατεβάζει τὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ ποὺ κρατᾶει στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ του. Τὸ χτύπημα εἶναι τρομαχτικὸ. Ὁ γίγαντας μ' ἕναν πονεμένο βόγγο ξαπλώνεται φαρδὺς πλατὺς κάτω στὰ βράχια.

Ὁ Τζόε δὲν χάνει καιρὸ. "Ἐχει τὸ σχέδιό του καὶ γι' αὐτὸ δὲν σκοτώνει τὸν ἐχθρό του. Τὸ κάνει ἀπὸ φόβος ὅτι ἡ ἀκτίνα τοῦ πιστολιοῦ του θὰ μπορούσε νὰ καταστρέψῃ

τὴν πτητικὴ συσκευὴ ποὺ ἔχει στὴν πλάτη του. Κι' ἐκεῖνος χρειάζεται ἀκριβῶς αὐτὴ τὴ συσκευὴ τὴ στιγμὴ τούτη. Μὲ γρήγορες κινήσεις τὴν ἀφαιρεῖ πάνω ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ λιπόθυμου ἀντιπάλου του. Μιστὰ τοῦ ἀφαιρεῖ καὶ τὴν ἐφαρμοστὴ φόρμα ποὺ φοράει. Φοράει ὁ ἴδιος τὴ φόρμα. Τοῦ ἔρχεται πάρα πολὺ φαρδιά, μὰ τὴ στιγμὴ αὐτὴ δὲν τὸν παραενδιαφέρει ἢ κοιμῶνται αὐτοῦ. Φοράει ἀπὸ πάνω καὶ τὴν πτητικὴ συσκευὴ καὶ δίνει στὴ μέση του τὴ ζώνη. Ὁ δαιμόνιος πράκτωρ τῆς "Ἐφ Μπι "Αἰ ἔχει ἀντιληφθεῖ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο λειτουργεῖ ἡ παράξενη αὐτὴ μηχανή. Γυρίζει τὴν πόρπη τῆς ζώνης καὶ οἱ ἔλικες ἀρχίζουν νὰ στριφογυρίζουν πίσω στὴ ράχη του. Τὰ πόδια του παύουν νὰ περνεῖνε στὴ γῆ καὶ ἀρχίζει σιγὰ σιγὰ νὰ ἀνυψώνεται στὸν ἀέρα. Ὁ Τζίπου ξεφωνίζει μὲ ἐνθουσιασμό:

— Ζήτω! Μάσα Τζόε ἔγινε Μάσα ἀερόπλανος!

Ὁ Τζόε μὲ μιὰ ἀπλή ὄθησι τοῦ κορμιοῦ του κατεβαίνει πάλι κάτω στὴ γῆ καὶ σβύνει τὴ μηχανή. Λέει στὸν ἀραπάκο καὶ στὴ Πένα:

— Θὰ μείνεται ἐδῶ καὶ θὰ μὲ περιμένετε. Θὰ πάω νὰ φέρω τὴ Ντάινα. "Αν δῆτε καὶ ἀργῶ πάρα πολὺ νὰ προσπαθήσετε νὰ ἀπομακρυνθῆτε ἐπ' αὐτὸ τὸ μέρος καὶ νὰ ξαναβρῆτε τὸν Τάν. Στὸ μεταξύ αὐτὸ ἂν ἐτοῦτος ἐδῶ ἢ ψηλὸς κάνει πὼς ξυπνάει, δώστε του

ακόμα μιὰ στο κεφαλι με μιὰ πέτρα νὰ συνεχίσει τὸν ὕπνο του!

Δὲν περιμένει περισσότερο. Βάζει μπρὸς τὴν πτητικὴ μηχανή καὶ ἀνυψώνεται στὸν ἀέρα. Γυρίζει καὶ δευτέρη στροφή τὴν πόρπη τῆς ζώνης του καὶ χύνεται με ἀσύλληπτη γρηγοράδα πρὸς τὸ μέρος τῆς πόλεως ὅπου φαίνεται νὰ ὑψώνεται τὸ ψηλότερο κτίριό της ποὺ εἶναι τὸ παλάτι τοῦ βασιλεῦ τῶν ἀγριῶν φτερωτῶν γιγάντων. Μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἔχει κιόλας φτάσει. Γυρίζει μιὰ στροφή πίσω τὴν πόρπη τῆς ζώνης καὶ προσγειώνεται μαλακῶς πάνω στο πεζούλι ἐνὸς μικροῦ ἐξώστη.

Κι' ἄλλοι πολλοὶ φτερωτοὶ γίγαντες πηγαίνουσιν πάλιν ἀπὸ τὸ κεφάλι του μὰ κανεὶς δὲν τοῦ δίνει σημασία. Ἀπὸ τὴν ἀπόστασι ξεγελιώνεται καὶ δὲν μπροῦν νὰ διακρίνουν πὼς τὸ πλάσμα αὐτὸ μετὴν πτητικὴ συσκευή στὴ ράχι εἶναι ἀρκετὰ πιὸ μικρὸσωμὸ ἀπὸ αὐτοῦς.

Ὁ Τζόε ἀρχίζει νὰ γυροφέρνει προσεκτικὰ ὅλα τὰ παράθυρα τοῦ μεγαροῦ καὶ νὰ κρυφοκυττάζῃ μέσα, μετὴν ἐλπίδα πὼς θὰ μπορέσῃ νὰ βρῇ ποῦ ἔχουν αἰχμάλωτη τὴν ἀγαπημένη του. Περνάει ἀρκετὴ ὥρα καὶ ὅλες του οἱ προσπάθειες πάνε χαμένες. Ὁ Τζόε ἀρχίζει νὰ ἀπαγορευτεῖται καὶ νὰ ἀνησυχῇ. Ἀνησυχεῖ γιὰ τὴ Ρένα καὶ τὸν Τζου. Μπορεῖ νὰ λαχταρᾷ γιὰ τὴ μνηστὴ ἡμεῶν μὰ δὲν θέλει νὰ

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Ἐπὶ τέλους!

Ἡ πραγματικὴ ἐπιστημονικὴ ἐξήγησις τῶν ὑπεργήινων ιδιοτήτων τοῦ ΤΑΝ! Πὼς καταφέρνει καὶ ἐξαυλώνεται τὸ καταπληκτικὸ ἀγόρι;

Αὐτὸ εἶναι τὸ

ΤΡΟΜΕΡΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

καὶ μαζί του μιὰ ἀπὸ τίς πιὸ ἐντονες σὲ δράσι καὶ συγκίνησι περιπέτειες ποῦ ἔχετε διαβάσει.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ
6ο ΤΕΥΧΟΣ ΜΑΣ

πάθουν τίποτα έξ' αίτίας του οί άλλοι φίλοι του.

Ξαφνικά από ένα παράθυρο κοντά στο ισόγειο του κτιρίου βλέπει τη Ντάινα! Ή κοπέλλα είναι ξαπλωμένη σ' ένα κρεβάτι στρωμένο μ' ένα άλλοκοτο σκέπασμα. Έχει τὸ κεφάλι κρυμένο ανάμεσα στα χέρια της καὶ τὸ σῶμα της ταράζεται ἀπὸ δυνατούς λυγμούς. Ὁ Τζόε θέλει νὰ ὀρμήσει νὰ τὴν πάρη στὴν ἀγκαλιά του καὶ μετὰ νὰ πετάξη μαζί της μέχρι τὸ μέρος ποὺ τὸν περιμένουν οἱ ὑπόλοιποι συντροφοί του. Μὰ δὲν προλαβαίνει. Τὴν ἴδια στιγμή ἡ πόρτα τοῦ δωματίου ἀνοίγει. Τέσσερις γιγαντόσωμοι φρουροὶ μπαίνουν μέσα ὀρμητικά. Οἱ δύο στέκουν πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ οἱ ἄλλοι δύο ἔρχονται καὶ τὴ στήνουν κοντὰ στὸ παράθυρο. Φαίνεται πὼς μαθεύτηκε ἡ δραπέτευσις τους καὶ ὁ βασιλιάς αὐτῶν τῶν γιγάντων διέταξε νὰ φρουρηθῆι καλύτερα ἢ αἰχμάλωτῆ του.

Ἀπελπισία κυριεύει τὸν Τζόε. Κρατᾶει τὸ πιστόλι τῶν ἀκτίνων καὶ μπορεῖ ἴσως νὰ ἀιφνιδιάσῃ ἐκείνους τοὺς τέσσερις, μὰ φοβᾶται μὴ πάθῃ κακὴν κακὴ ἢ ἀγαπημένη του ποὺ θὰ βρεθῆι ἀνάμεσα σ' ἐδισταυρούμενα πυρὰ. Τὴ στιγμή ποὺ ὁ ἰδρώτας ἀρχίζει νὰ κατρακυλᾷ ἀπὸ πᾶνω του καὶ δὲν ξέρει τί νὰ κάνῃ, νοιώθῃ ἕνα ἀνάλαφρο σκούντημα στὸν ὄμο καὶ μιὰ γνώριμη, ἀγαπημένη φωνή, ψιθυ-

ρίζει στὸ αὐτί του:

— Κύριε Μάρτιν!

ΓΥΡΙΖΕΙ ξαφνιασμένος καὶ τὰ μάτια του λάμπουν ἀπὸ ἐκπληξί καὶ χαρά. Δίπλα του, γαντζωμένος πάνω στὸ πεζούλι ποὺ βρίσκεται κ' αὐτὸς

στέκει ὁ Τάν! Τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι χαμογελάει χαρούμενο κ' αὐτὸ ποὺ βρῆκε τὸν φίλο του.

— Μά... πῶς... πῶς διάβολο πάλι βρέθηκες ἐδῶ; μουρμουρίζει ὁ Τζόε σαστισμένος.

— Ὡσπου νὰ προσγειώσω τὸ «Σὺμπαν 1» ἄρχισα, ἀποκρίνεται ὁ Τάν. Μόλις τὰ κατάφερα ἄρχισα νὰ ψάχνω γιὰ σᾶς. Μὰ δὲν μποροῦσα νὰ σᾶς βρῶ μ' ὄλο ποὺ ἔφτασα σ' αὐτὴ τὴ πόλι. Ἐτοιμαζόμουν νὰ φύγω πάλι πρὸς τὰ πίσω ὄταν σᾶς εἶδα πάνω σ' αὐτὸ τὸ πεζούλι!

— Καὶ χωρὶς χασομέρι πήδησες ἐδῶ πάνω! κάνει ὁ Τζόε καὶ κυττάζει ἡλιθια τὸ παιδί αὐτὸ ποὺ κανεὶς δὲν μπερὶ νὰ καταλάβῃ μέχρι ποῦ μποροῦν νὰ φτάνουν οἱ ἐκπληκτικὲς του ἱκανότητες.

Ὁ Τάν λέει ἀνήσυχτα:

— Βλέπω πὼς ἡ μὲς Ντάινα βρίσκεται σ' ἐπὶ πολὺ δύσκολη θέσι. Πρέπει νὰ καταστρώσωμε ἕνα σχέδιο νὰ τὴν ἐλευθερώσωμε!

— Ἀκριβῶς, παραδέχεται ὁ Τζόε. Πῶς ὅμως;

Τοῦ Τάν τὰ μάτια ἐστραποβολᾶνε. Πιάνει τὸ χέρι τοῦ Μάρτιν καὶ λέει βιαστικά:

— Τὸ βρήκα! Μόλις βρήτε μιὰ εὐκαιρία πού σᾶς φανῆ καλή, μῆτε καὶ ἀρπάξετε τὴ μνηστή σας! Πετᾶτε πρὸς τὸ μέρος πού σᾶς περιμένουν οἱ ἄλλοι! Μὴ σᾶς νοιάζει γιὰ μένα. Θὰ σᾶς ἀκολουθήσω!

Ὁ Τζόε θέλει νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις ἀπὸ τὸν Τάν γιὰ ὅλα αὐτὰ μὰ δὲν προλαβαίνει. Τὸ τρομερὸ παιδί μέσα σὲ μιὰ στιγμή ἔχει χαθεῖ ἀπὸ τὰ μάτια του! Τὴν ἄλλη στιγμή ὅμως, μὲ γουρλωμένα τὰ μάτια, τὸν βλέπει μέσα στοῦ δωμάτιο τοῦ παλατιοῦ, ἀνάμεσα στοὺς δυὸ φρουροὺς πού φυλάνε τὴν πόρτα τῆς Ντάϊνας!

ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ὅμως ἐκπλήξει κ' ἀπὸ αὐτὸν νοιώθουν οἱ δυὸ φρουροί.

Τινάζονται σὰν νὰ τοὺς χτύπησε ἀστροπελέκι καὶ ἀπλώνουν τὰ χέρια τους πρὸς τίς θῆκες τῆς ζώνης τους ὅπου βρίσκονται τὰ τρομερά τους πιστόλια. Ὡσπου νὰ τὰ πιάσουν ὅμως, ὁ Τάν δὲν στέκεται στὸ ἴδιο μέρος. Κάνει ἐνα πήδημα, δρμάει στὴν πόρτα

καὶ τὴν ἀνοίγει. Ξεχύνεται ἔξω στὸν διάδρομο. Οἱ δυὸ φρουροὶ ὀρμοῦν ἀπὸ πίσω του καὶ μαζί μ' αὐτοὺς καὶ οἱ ἄλλοι δυὸ πού στέκουν στὸ παράθυρο. Τὸ δωμάτιο μένει γιὰ μιὰ στιγμή ἔρημο. Ὁ Τζόε βλέποντας τὴ Ντάϊνα μόνη τῆς ἐκεῖ μέσα καταλαβαίνει: τί ἐννοοῦσε ὁ Τάν.

Ἡ κοπέλλα ἔχει κί' αὐτὴ πάψει νὰ κλαίῃ. Ἐρόλαβε νὰ δῆ τὸν Τάν καὶ ἔχει πεταχτεῖ ὄρθια. Ὁ Τζόε τῆς χτυπᾷ τὸ παράθυρο. Ἡ Ντάϊνα γυρ ζει, τὸν βλέπει καὶ μὲ μιὰ κραυγὴ χαρᾶς ὀρμάει πρὸς τὸ μέρος του. Ἀνοίγει τὸ παράθυρο καὶ ὁ πράκτωρ τῆς Ἐφ Μπί Ἄϊ τὴν παίρνει στὴν ἀγκαλιά του. Δὲν καθυστερεῖ καθόλου σὲ διαχύσεις. Βάζει μπρὸς τὴν πτητικὴ μηχανὴ πού ἔχει στὴν πλάτη του σὲ ὅλη τῆς τὴν ἔντασι καὶ πηδάει στὸ κενό. Μὲ τρομερὴ ταχύτητα σχίζει τὴν ἀπόστασι καὶ διευθύνεται πρὸς τὰ ἐκεῖ πού ἄφησε τὸν Τζίτσου καὶ τὴν Ρένα.

Μέσα του ἔχει μιὰ ἀνησυχία γιὰ τὴν τύχη τοῦ Τάν πού ἀπόμεινε μέσα στὸ ἀνάκτορο τοῦ βασιλιᾶ αὐτῶν τῶν ἀγριανθρώπων. Μὰ δὲν προλαβαίνει νὰ ἀνησυχῆσῃ γιὰ πολὺ γιατί μόλις φτάνει στὸ μέρος πού τὸν περιμένουν οἱ δυὸ μικροὶ φίλοι του βλέπει πῶς μαζὶ τους εἶναι καὶ τὸ ὑπερκόσμιο ἀγῶρι καὶ τὸν περιμένει κί' ἐκεῖνο!

Ὅπως πάντα ὁ Τζόε θέλει νὰ ρωτήσῃ. Νὰ ρωτήσῃ πολλὰ

πράγματα τὸν ἐξώκοσμο σὺν-τροφὸ τοῦ. Μὰ ὁ τελευταῖος αὐτὸς δὲν τοῦ δίνει τὸν καιρὸ.

— Σὲ δύο λεπτὰ οἱ «φτερωτοὶ γίγαντες» θὰ ἔχουν ξεσηκωθεί καὶ θὰ ψάχνουν νὰ μᾶς βροῦν! τοῦ λέει. Πρέπει νὰ φέρω γρήγορα τὸ «Σύμπαν ΙΙ» γιατί δὲν θὰ προλάβωμε νὰ φτάσωμε μέχρι ἐκεῖ μὲ τὰ πόδια. Ἔσεῖς, κύριε Μάρτιν, μόλις μὲ δῆτε, σηκώστε ἕναν—ἕναν στὰ χέρια σας καὶ ἀνεβάστε τους σὸ σκάφος. Εὐτυχῶς τὸ κρύσταλλο ἔχει μιά μεγάλη τρύπα ποῦ γιὰ τὴν ὥρα θὰ μᾶς φανῆ πολὺ χρήσιμη!

Ὁ Τζὸε πάει κάτι νὰ πῆ μὰ μένει γιὰ μιά φορὰ ἀκόμα

μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Ὁ ὑπερκόσμιος Τάν δὲν βρῶσκειται πιά κοντὰ του!

Γεμάτοι ἀνησυχία στέκονται ἐκεῖ κρυμένοι πίσω ἀπὸ τὰ βράχια καὶ περιμένουν. Ποῖός θὰ προλάβῃ πρῶτος; Οἱ «φτερωτοὶ γίγαντες» ἢ ὁ Τάν;

Σὲ πέντε λεπτὰ βλέπουν ἀπὸ μακριὰ τὴ γνώριμη σιλουέτα τοῦ γιγαντιαίου «Σύμπαν Ι» νὰ ἔρχεται ὀλοταχῶς πρὸς τὸ μέρος τους. Μιά ὀμαδικὴ ζητωκραυγὴ βγαίνει ἀπὸ τὰ στόματά τους.

Ἔχουν σωθεῖ γιὰ μιά φορὰ ἀκόμα ἀπὸ τὸν πιὸ τρομερὸ κίνδυνο, χάρις στὶς ὑπεφυσικὲς ἱκανότητες τοῦ τρομεροῦ παιδιοῦ ποῦ λέγεται Τάν...

Τ Ε Λ Ο Σ

(Ἑλληνικὸ κείμενο: ΓΙΩΡΓΟΥ ΓΑΛΗΝΟΥ)

(Ἀπαγορεύεται ἡ ἀνοδημοσίευσίς)

“ΤΑΝ,, ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΦΑΝ- ΤΑΣΤΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ Ο ΥΠΕΡΚΟΣΜΙΟΣ

Γραφεῖα : ΟΔΟΣ ΔΕΚΚΑ ἀριθ. 29 — 4ος ὄροφος.

Ἀριθ. Τεύχους 25

Διευθύνσεις σὺμφ. τῷ Νόμῳ : Δ)ντῆς : Ν. ΣΑΡΡΗΣ, Ἀλ. Παπα-
κιορτσίου 11. Ἀρχισυντάκτης : Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ, Α. Φίλιου 3.

Προϊστάμενος Τυπογραφείου : Σπ. Τελώνης, Ριστοδίου 12

ΤΟΥ ΕΞΨΙΞΕ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΜΕ ΤΕΤΟΙΑ ΔΥΝΑΜΗ ΠΟΥ Ο ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΥΣΕ ΚΑΙ ΧΑΝΟΝΤΑΣ ΤΙΣ ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΥΛΙΣΤΗΚΕ ΣΤΟ ΕΔΑΦΟΣ ΚΙ ΕΜΕΙΝΕ ΑΚΙΝΗΤΟΣ . . .

ΤΟΤΕ Ο ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΡΑΝΟ ΜΠΙΛΙ ΧΤΡΑΒΗΣΕ ΤΟ ΜΑΧΑΙΡΙ ΠΟΙ ΕΙΧΕ ΣΤΗ ΖΩΝΗ ΤΟΥ ΚΙ ΕΚΩΣΕ ΤΑ ΣΚΟΙΝΙΑ ΠΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣΑΝ ΤΟΝ ΔΙΚΜΑΛΟΤΟ .

... ΚΑΙ ΜΕΛΕΣΤΟ ΔΕΚΟΤΑΔΙ ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΕ ΣΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ, ΣΕ ΔΥΟ ΔΕΥΤΕΡΟΛΕΠΤΑ ΗΤΑΝ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟΝ ΜΠΟΥΡΑΝΟ ΜΠΙΛΙ.
- ΕΚ ΤΑΞΕΙ ! ΤΟΥ ΕΙΠΕ .

ΓΙΑΤΙ Μ' ΕΛΕΥΘΕΡΩΝΕΙΣ ; ΠΟΙΟΣ ΕΙΣΑΙ ; ΡΩΤΗΣΕ Ο ΦΟΝΙΑΣ , ΜΗ ΡΩΤΗΣ ΤΙΠΟΤΑ · ΑΠΑΝΤΗΣΕ Ο ΙΝΓΛΙΑΝΟΣ . ΑΝ ΘΕΣ ΤΗ ΖΩΗ ΣΟΥ ΦΥΓΕ ΓΡΗΓΟΡΑ . . .

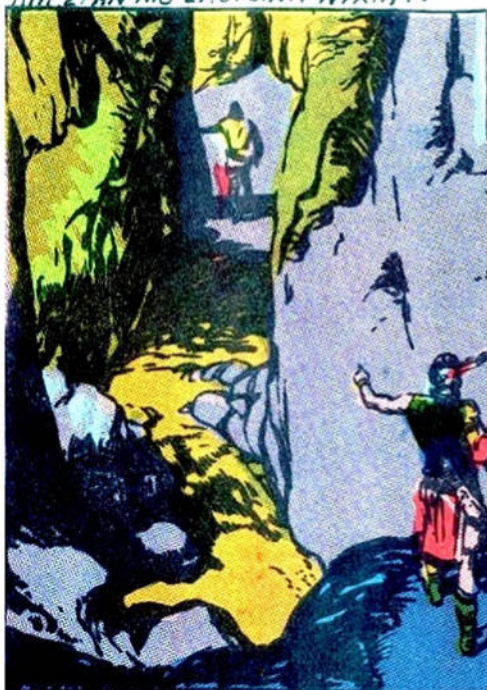
Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΕΤΑΞΥ Ο ΝΤΟΝ ΑΦΟΥ ΚΥΤΤΑΞΕ ΓΥΡΩ ΤΟΥ ΤΟΒΑΝΕ ΣΤΑ ΠΟΔΙΑ . . .

Ο ΦΟΝΙΑΣ ΔΕΝ ΔΙΣΤΑΞΕ ΚΑΘΟΛΟ.
ΓΙΑ ΤΟ ΠΟΙΟΝ ΔΡΟΜΟ ΕΠΡΕΠΕ
Ν' ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ. ΤΡΑΒΗΣΕ ΓΡΑ-
ΜΗ ΓΙΑ ΤΗ ΣΠΗΛΙΑ ΤΟΥ ΠΟΥ
ΕΚΡΥΒΕ ΤΟ ΧΡΥΣΟ .

ΕΤΡΕΧΕ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ ΨΕΒΟΥΜΕΝΟΣ
ΜΗΠΕΣ ΟΙ ΑΠΑΤΣΙΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΟΥΝ ΤΗ ΔΡΑ-
ΠΕΤΕΥΗ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΥΝΗΤΗΣΟΥΝ. ΟΙ ΙΝ-
ΔΙΑΝΟΙ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΙΧΝΗ
ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΠΙΟ ΣΚΟΤΕΙΝΗ ΝΥΧΤΑ . .

ΚΟΙΜΙΖΕ ΠΡΟΣ ΕΚΕΙ ΘΑΤΑΚ ΑΣΦΑΛΗΣ ΠΑΤΙ ΚΑΚΕΙΣ ΔΕΝ ΘΑΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ
ΦΘΑΣΗ ΞΕΚΕΙΝΗ ΤΗ ΣΠΗΛΙΑ. ΕΣ' ΑΛΛΟΥ ΟΥΤΕ ΟΙ ΑΠΑΤΣΙΣ ΔΕΝ ΘΑ
ΜΠΟΡΟΥΣΑΝ ΝΑ ΤΟΝ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΟΥΝ ΣΤΑ ΒΡΑΧΙΑ ΠΑΤΙ ΕΚΕΙ ΤΑ
ΒΗΜΑΤΑ ΔΕΝ ΑΦΗΝΟΥΝ ΚΑΘΟΛΟΥ ΙΧΝΗ. . ΜΑ ΟΙ ΔΥΟ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ
ΠΙΣΩ ΤΟΥ ΤΟΝ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΣΑΝ. ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ ΕΡΩΠΕΡΑΝ
ΤΗ ΣΙΛΛΟΥΕΤΑ ΤΟΥ . .

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ .